

TREŚCI KSZTAŁCENIA

Kierunek studiów: zwierzęta w rekreacji, edukacji i terapii

Poziom studiów: studia pierwszego stopnia - licencjackie

Profil kształcenia: praktyczny

Forma studiów: stacjonarne

Wymiar kształcenia: 6 semestrów

Liczba punktów ECTS konieczna do ukończenia studiów: 180 punktów ECTS

Tytuł zawodowy nadawany absolwentom: licencjat

CHARAKTERYSTYKA TREŚCI KSZTAŁCENIA – GRUPY TREŚCI

I. WYMAGANIA OGÓLNE

1. Język obcy 1

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie), zgodnie z tabelą wymagań ESOKJ, pozwalających na posługiwanie się językiem obcym w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego, rozumienie i reagowanie na proste komunikaty, używanie podstawowych zwrotów i wyrażeń codziennego użytku w celu zaspokajania konkretnych potrzeb, umiejętność pisania prostych tekstów, notatek i wiadomości, wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów.

Treści merytoryczne: wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego z zakresu następujących tematów: zapoznanie się, system edukacji i szkolnictwa wyższego, opis człowieka i osobowości, rodzina, uczucia, podróże, nauka języków obcych i migracja, udzielanie rad, tradycyjne role kobiet i mężczyzn, zażalenia, aktualności z kraju i zagranicy, wyrażanie własnych opinii; gramatyka: formy czasowe, pytanie bezpośrednie i pośrednie, składnia czasowników, zdania złożone podrzędnie i współrzędnie, zaimki dzierżawcze, stopniowanie przymiotników i przysłówków, tryb rozkazujący, strona bierna; doskonalenie wszystkich sprawności językowych; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu nie tylko poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, ale też rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) i typów zadań pozwalających na uwzględnienie w procesie nauczania indywidualnych uzdolnień i cech charakteru; wprowadzenie i wyćwiczenie podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): leksykalne i gramatyczne aspekty niezbędne do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ) i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się jednym z nowożytnych języków obcych na określonym poziomie biegłości (docelowo B2) Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie

z wykorzystaniem specjalistycznego słownictwa z zakresu kierunku studiów oraz słownictwa dotyczącego życia codziennego i zainteresowań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie oraz podnoszenia kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych; współdziałania w grupie przyjmując w niej różne role; pracy samodzielnej i wykazywania kreatywności; inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

2. Język obcy 2

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie), zgodnie z tabelą wymagań ESOKJ, pozwalających na posługiwanie się językiem obcym w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego, tj. sprawne rozumienie znaczenia głównych wątków przekazu zawartego w jasnych, standardowych wypowiedziach, które dotyczą znanych im spraw i zdarzeń typowych dla pracy, szkoły, uczelni, czasu wolnego itd.; radzenie sobie w większości sytuacji komunikacyjnych, wymagających wymiany informacji, które mogą się zdarzyć podczas podróży w rejonie, gdzie mówi się danym językiem; tworzenie prostych, spójnych wypowiedzi na tematy znane lub będące w kręgu zainteresowań; opisywanie doświadczeń, wydarzeń, marzeń, nadziei i aspiracji, wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów umożliwiającej korzystanie z literatury fachowej w języku obcym.

Treści merytoryczne: wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego z zakresu następujących tematów: czas wolny, środki masowego przekazu, doświadczenia życiowe, marzenia i plany na przyszłość, czynności życia codziennego, poczucie szczęścia, pozyskiwanie informacji; gramatyka: formy czasowe, pytania bezpośrednie i pośrednie, odmiana zaimków osobowych, zdania względne, czasowniki modalne; doskonalenie wszystkich sprawności językowych; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu nie tylko poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, ale też rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) i typów zadań pozwalających na uwzględnienie w procesie nauczania indywidualnych uzdolnień i cech charakteru; wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): leksykalną i gramatyczną podstawę niezbędną do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ) i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się jednym z nowożytnych języków obcych na określonym poziomie biegłości (docelowo B2) Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie z wykorzystaniem specjalistycznego słownictwa z zakresu danego kierunku studiów oraz słownictwa dotyczącego życia codziennego i zainteresowań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie oraz podnoszenia kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych; współdziałania w grupie przyjmując w niej różne role; pracy samodzielnej i wykazywania kreatywności; inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

3. Język obcy 3

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie), zgodnie z tabelą wymagań ESOKJ, pozwalających na posługiwanie się językiem obcym w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego, tj. rozumienie szerszego kontekstu wypowiedzi pisemnych i ustnych oraz wytworów środków masowego przekazu jak też literatury, umiejętność samodzielnego wyrażania myśli i nawiązywania interakcji w każdej sytuacji związanej z podróżowaniem, pracą i życiem codziennym, opisywanie doświadczeń i planów w sposób spójny i zrozumiały z podaniem krótkiego uzasadnienia, opinii i poglądów, wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów umożliwiających korzystanie z obcojęzycznych źródeł, formułowania problemów i stawiania pytań.

Treści merytoryczne: wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego z zakresu następujących tematów: miejsce zamieszkania (wady, zalety), ogłoszenia i poradniki, miasta kiedyś i dziś, stolice kulturalne Europy, biografie znanych artystów, nowoczesne technologie, wiek (wady, zalety), prasa i telewizja; gramatyka: formy czasowe, pytania bezpośrednie i pośrednie, odmiana zaimków osobowych, zdania względne, czasowniki modalne; doskonalenie wszystkich sprawności językowych; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu nie tylko poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, ale też rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) i typów zadań pozwalających na uwzględnienie w procesie nauczania indywidualnych uzdolnień i cech charakteru; wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): leksykalne i gramatyczne aspekty niezbędne do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ) i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się jednym z nowożytnych języków obcych na określonym poziomie biegłości (docelowo B2) Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie z wykorzystaniem specjalistycznego słownictwa z zakresu danego kierunku studiów oraz słownictwa dotyczącego życia codziennego i zainteresowań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie oraz podnoszenia kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych; współdziałania w grupie przyjmując w niej różne role; pracy samodzielnej i wykazywania kreatywności; inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4. Język obcy 4

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie), zgodnie z tabelą wymagań ESOKJ, pozwalających na posługiwanie się językiem obcym na poziomie docelowo B2 w zakresie tematycznym dotyczącym zarówno życia codziennego jak i wybranych elementów życia zawodowego, tj. rozumienie głównych idei skomplikowanych tekstów, w tym artykułów, raportów i literatury, umiejętność argumentowania i uzasadniania opinii pozwalające na uczestniczenie w dyskusjach na tematy szerokiego zakresu, płynną komunikację w każdej sytuacji życia codziennego i zawodowego, wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów podstawowej

terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów w celu interpretowania danych, planów, projektów oraz przedstawianie prezentacji multimedialnej w języku obcym.

Treści merytoryczne: wprowadzenie i wyćwiczenie materiału leksykalno-gramatycznego z zakresu następujących tematów: kariera zawodowa, święta i zwyczaje, emocje i zmysły, film, przestępstwa i katastrofy, wynalazki i nowinki technologiczne; gramatyka: tryb przypuszczający, zdania warunkowe, formy czasowe, strona bierna, mowa zależna, czasowniki modalne, zdania przydawkowe; doskonalenie wszystkich sprawności językowych, struktur, form gramatycznych i konstrukcji językowych poprzez pracę z obcojęzycznymi tekstami i dokumentami dotyczącymi zagadnień związanych z kierunkiem studiów; zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego w celu nie tylko poszerzania wiedzy i ćwiczenia odpowiednich nawyków językowych, ale też rozwijania ciekawości, otwartości i tolerancji; prezentowanie rozmaitych metod uczenia się, zachęcanie do samooceny, samodzielnego poszukiwania prawidłowości językowych i formułowania reguł; różnorodność form pracy (indywidualna, w parach, w grupach) i typów zadań pozwalających na uwzględnienie w procesie nauczania indywidualnych uzdolnień i cech charakteru; wprowadzenie i wyćwiczenie kolejnych elementów podstawowej terminologii specjalistycznej z zakresu danego kierunku studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): leksykalne i gramatyczne aspekty niezbędne do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla określonego poziomu biegłości Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ) i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się jednym z nowożytnych języków obcych na określonym poziomie biegłości (docelowo B2) Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (ESOKJ), pozwalającym na rozumienie tekstów czytanych, słuchanych, mówienie i pisanie z wykorzystaniem specjalistycznego słownictwa z zakresu danego kierunku studiów oraz słownictwa dotyczącego życia codziennego i zainteresowań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie oraz podnoszenia kompetencji zawodowych, osobistych i społecznych; współdziałania w grupie przyjmując w niej różne role; pracy samodzielnej i wykazywania kreatywności; inspirowania i organizowania procesu uczenia się innych osób.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

5. Technologie informacyjne

Cel kształcenia: nabycie umiejętności pozyskiwania, analizowania, przetwarzania i prezentowania zebranych informacji w stopniu zbliżonym do zawartych w modułach wymaganych do uzyskania Europejskiego Certyfikatu Umiejętności Komputerowych. Przygotowanie do napisania pracy dyplomowej z wykorzystaniem programów komputerowych.

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia związane z użytkowaniem komputerów. Zasady pracy z plikami i folderami. Zarządzanie dokumentami. Redagowanie dokumentów własnych i powierzonych z obowiązującymi zasadami. Zasady pracy w arkuszu kalkulacyjnym. Techniki wykonywania obliczeń. Wykorzystanie i zastosowanie funkcji wbudowanych oraz pisanie formuł własnych. Zasady tworzenia tabel i wykresów. Zasady tworzenia prezentacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody i narzędzia związane z wykorzystaniem technologii informacyjnej.

Umiejętności (potrafi): efektywnie korzystać z usług internetowych w celu wyszukiwania informacji oraz ich przesyłania, tworzyć prezentację multimedialną; korzystać z podstawowych możliwości programów komputerowych w zakresie edycji tekstu, obliczeń i prezentacji wyników, pracować samodzielnie i w zespole realizując wyznaczone zadania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłej edukacji informacyjnej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

6. Przedmiot ogólnouczelniany

Cel kształcenia: wprowadzenie poszerzonej wiedzy, terminologii i różnych koncepcji badawczych dotyczących omawianego tematu.

Treści merytoryczne: wykład stanowi monograficzne, całościowe ujęcie wybranego zagadnienia, np.: etyki, filozofii, genetyki w życiu człowieka, komunikacji wizualnej i werbalnej, poprawnej polszczyzny w praktyce, turystyka a człowiek i środowisko, zdrowego stylu życia i higieny człowieka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia, terminy i podstawowe założenia badawcze z omawianego zakresu wiedzy.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać poznaną wiedzę w różnych sytuacjach zawodowych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): korzystania w życiu zawodowym i społecznym z różnych obszarów wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

7. Wychowanie fizyczne 1

Cel kształcenia: rozwijanie sprawności i tężyzny fizycznej młodzieży akademickiej.

Treści merytoryczne: doskonalenie umiejętności ruchowych, techniki i taktyki sportów drużynowych, sportów indywidualnych oraz zabaw ruchowych. Autorskie programy zajęć z elementami wychowania fizycznego, sportu, rekreacji, aktywności prozdrowotnej. Pomiar sprawności fizycznej: testy sprawnościowe.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): sposoby wykonywania różnych ćwiczeń fizycznych; zasady gier zespołowych.

Umiejętności (potrafi): wykonać różne ćwiczenia fizyczne i rozegrać gry zespołowe.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współdziałania w grupie przyjmując w niej różne role.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

8. Wychowanie fizyczne 2

Cel kształcenia: rozwijanie sprawności i tężyzny fizycznej.

Treści merytoryczne: nauka i doskonalenie umiejętności technicznych i taktycznych w następujących dyscyplinach sportowych do wyboru: piłka siatkowa, piłka nożna, koszykówka, badminton, tenis stołowy, tenis, unihokej, gimnastyka, różne formy aerobiku i ćwiczeń fizycznych z muzyką oraz ćwiczeń na siłowni. Atletyka terenowa i lekkoatletyka, turystyka rowerowa i kajakowa, łyżwiarstwo, pływanie. Zajęcia w formie ćwiczeń praktycznych w obiektach sportowych UWM oraz obozach sprawnościowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): sposoby wykonywania różnych ćwiczeń fizycznych; zasady gier zespołowych.

Umiejętności (potrafi): wykonać różne ćwiczenia fizyczne i rozegrać gry zespołowe.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współdziałania w grupie przyjmując w niej różne role.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

II. GRUPA TREŚCI PODSTAWOWYCH

1. Biofizyka

Cel kształcenia: przekazanie podstawowej wiedzy nt. praw fizycznych, które mają zastosowanie w biofizyce oraz wiedzy nt. fizycznych podstaw procesów biologicznych. Nabycie umiejętności planowania i przeprowadzania eksperymentów i opracowania wyników wykonanych pomiarów; rozwijanie samokształcenia poprzez umiejętność korzystania z różnych źródeł wiedzy; rozwijanie postaw służących do pracy w zespole; wyrobienie odpowiedzialności za wyniki prac zespołowych.

Treści merytoryczne: wyznaczanie ciepła przemian fazowych i zmiany entropii w układzie, współczynnika załamania światła; stężenia roztworów metodą refraktometryczną, apertury i zdolności rozdzielczej mikroskopu; stężenia roztworów koloidalnych metodą nefelometryczną; badanie oddziaływania światła spolaryzowanego z substancjami optycznie czynnymi. Przestrzeń, czas i energia. Termodynamika - termodynamiczne parametry stanu. Wiązania chemiczne i oddziaływania międzymolekularne. Biofizyka makrocząsteczek. Fizyczne metody badań układów biologicznych. Mechanizm działania promieniowania elektromagnetycznego na układy biologiczne. Falowa natura światła w procesach oddziaływania z elementarnymi strukturami fizjologicznymi roślin i zwierząt. Biofizyczny opis zmysłu wzroku. Fala akustyczna. Biofizyka zmysłu słuchu. Wpływ dźwięków na organizm ludzki. Ciśnienie. Biofizyka układu krążenia. Biofizyka układu oddechowego. Zjawiska elektryczne w układach żywych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): biofizyczne i biochemiczne podłoże najważniejszych procesów przebiegających w organizmie człowieka i zwierzęcia, a także skutki oddziaływania na niego czynników fizycznych; mechanizmy podstawowych procesów fizjologicznych człowieka i zwierząt na różnych poziomach organizacji biologicznej, istotne z punktu widzenia funkcjonowania ich organizmów.

Umiejętności (potrafi): zrealizować proste zadania, projekt lub eksperyment z zakresu kierunku studiów, kończące się zinterpretowaniem wyników i sformułowaniem poprawnych wniosków oraz ich prezentacją; analizować podstawowe zależności między organizacją struktury, procesami biofizycznymi, biochemicznymi i fizjologicznymi człowieka i zwierząt na różnych poziomach organizacji biologicznej, a także analizować znaczenie tych procesów w kontekście aktywności zawodowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie oraz ciągłego podnoszenia kwalifikacji; dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób, z którymi podejmuje pracę w zespole.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

2. Ochrona środowiska

Cel kształcenia: przekazanie problematyki związanej z antropogenicznym zanieczyszczeniem środowiska naturalnego. Zapoznanie z podstawowymi informacjami o sposobach oceny stopnia zanieczyszczenia środowiska oraz o metodach przeciwdziałania degradacji środowiska życia człowieka i zwierząt oraz ochrony naturalnego stanu środowiska. Nabycie umiejętności posługiwania się podstawowymi metodami oceny stanu środowiska oraz określaniem zmian w środowisku za pomocą wskaźników biologicznych.

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia i zakres badań ochrony środowiska i ekologii. Prawne aspekty ochrony środowiska. Formy i metody ochrony środowiska. Ochrona gatunkowa roślin i zwierząt. Zanieczyszczenia i ochrona powietrza atmosferycznego, wód i gleb. Ochrona środowiska przed drganiami i hałasem. Bioindykacja – praktyczne wykorzystanie tolerancji ekologicznej. Monitoring i metody kontroli środowiska. Państwowy Monitoring Środowiska.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody aktywnej ochrony przyrody oraz wybranych aspektów prawnych ochrony środowiska przyrodniczego; podstawowe czynniki wpływające na funkcjonowanie ekosystemów.

Umiejętności (potrafi): korzystać z dostępnych źródeł informacji w celu rozwiązywania konkretnego problemu; wykorzystać podstawowe metody oceny monitoringu środowiska przyrodniczego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego dokształcania się i podnoszenia kwalifikacji zawodowych w celu dostosowania się do potrzeb rynku pracy; dostrzegania podstawowych dylematów natury środowiskowej związanych z działalnością człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

3. Genetyka zwierząt i metody hodowlane

Cel kształcenia: zaznajomienie z terminologią oraz z podstawowymi mechanizmami dziedziczenia cech. Przekazanie wiedzy z zakresu podstaw pracy hodowlanej oraz nabycie umiejętności podejmowania decyzji hodowlanych na podstawie analizy genetycznej cech.

Treści merytoryczne: mitozą, mejozą, gametogenezą. Podstawowe mechanizmy dziedziczenia cech. Dziedziczenie jednej pary cech. Typy dziedziczenia, terminologia, symbole i oznaczenia stosowane w genetyce. Dziedziczenie cech sprzężonych z płcią, ograniczonych płcią i pozostających pod jej wpływem. Dziedziczenie wielu par cech niezależnych. Grupy sprzężeniowe genów. Allele wielokrotne. Geny letalne, semiletalne i subwitalne. Zastosowanie metod statystyki matematycznej do weryfikacji hipotez genetycznych. Heterozja. Pojęcie pracy hodowlanej i programu hodowlanego. Chromosomy – kariotypy zwierząt gospodarskich. Mutacje chromosomowe, aberracje liczby i struktury chromosomów ludzi i zwierząt i ich fenotypowe efekty. Determinacja płci u ssaków i ptaków. Typy markerów genetycznych i ich wykorzystanie w kontroli pochodzenia. Pojęcie wartości hodowlanej i użytkowej. Ogólne zasady oceny wartości hodowlanej. Teoretyczne podstawy selekcji i doboru. Kojarzenia krewniacze w hodowli zwierząt. Intensywność selekcji. Dobór jednorodny i jego metody. Metody doboru niejednorodnego. Krzyżowanie międzygatunkowe.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe mechanizmy dziedziczenia cech u zwierząt.

Umiejętności (potrafi): analizować podstawowe mechanizmy dziedziczenia cech na poziomie osobniczym; identyfikować i zastosować elementarne metody wykorzystywane w pracy hodowlanej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania i rozstrzygania podstawowych dylematów natury genetycznej i hodowlanej związanych z organizacją oraz prowadzeniem produkcji żywności.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

4. Zoologia

Cel kształcenia: zapoznanie z różnorodnością świata zwierząt w ujęciu systematycznym. Poznanie biologii i ekologii wybranych gatunków bezkręgowców i kręgowców w aspekcie stosowanym, ze szczególnym uwzględnieniem ich roli i znaczenia dla człowieka. Poznanie cech diagnostycznych oraz morfologii funkcjonalnej przedstawicieli królestw: Protista i Animalia, ze szczególnym naciskiem na wybrane gatunki pasożytnicze zwierząt, człowieka i roślin.

Treści merytoryczne: systematyka zwierząt i nomenklatura zoologiczna, cechy uwzględniane przy klasyfikacji zwierząt. Różnorodność pierwotniaków i zwierząt (gąbki, parzydełkowce, płazińce, nicienie, mięczaki, pierścienice, stawonogi, strunowce). Cykle rozwojowe wybranych przedstawicieli pierwotniaków chorobotwórczych. Budowa wybranych przedstawicieli zwierząt jednokomórkowych wolno żyjących, symbiotycznych i pasożytniczych. Morfologia funkcjonalna wybranych grup zwierząt bezkręgowych i kręgowych. Funkcjonowanie w środowisku. Preferencje ekologiczne i zasięgi występowania poszczególnych gatunków. Znaczenie zwierząt w przyrodzie i dla gospodarki człowieka. Wpływ człowieka na rozmieszczenie i występowanie zwierząt. Budowa mikroskopu świetlnego i stereoskopowego, technika mikroskopowania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): systematykę i taksonomię zwierząt bezkręgowych i kręgowych; podstawową budowę, występowanie i sposoby rozmnażania oraz znaczenie biologiczne i gospodarcze wybranych gatunków protistów i zwierząt.

Umiejętności (potrafi): analizować podstawowe zależności między budową a funkcją zwierząt na różnych poziomach organizacji biologicznej; rozpoznać podstawowych przedstawicieli zwierząt bezkręgowych i kręgowych, ważnych dla człowieka z przyczyn zdrowotnych, gospodarczych i ekonomicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie; prezentowania postawy proekologicznej; odpowiedzialności za otaczający go świat ożywiony na różnych poziomach jego organizacji; wykazywania troski o środowisko naturalne.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

5. Anatomia człowieka i zwierząt

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawami anatomii człowieka i zwierząt. Zapoznanie z budową układów narządów człowieka: szkieletowego, mięśniowego, pokarmowego, oddechowego, naczyniowego, moczowo-płciowego, dokrewnego, nerwowego i powłokowego. Poznanie różnorodności form organizacji układów narządów u wybranych ssaków, użytecznych w rekreacji, edukacji i terapii z udziałem zwierząt amatorskich i użytkowych.

Treści merytoryczne: anatomia człowieka i zwierząt jako dziedzina nauk przyrodniczych. Organizm człowieka i zwierząt jako zintegrowany system biologiczny. Zarys budowy układów narządów człowieka (układ szkieletowy, mięśniowy, pokarmowy, oddechowy, naczyniowy, moczowo-płciowy, dokrewny, nerwowy i powłokowy). Prezentacja różnorodności form organizacji układów narządów u wybranych ssaków, użytecznych w rekreacji, edukacji i terapii z udziałem zwierząt amatorskich i użytkowych. Analiza preparatów anatomicznych wybranych narządów zwierzęcych (preparaty mokre i plastynaty).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę anatomiczną człowieka; odmienności w budowie anatomicznej wybranych zwierząt; powiązania narządów i układów narządów w organizmie jako całości; specjalistyczną terminologię anatomiczną.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać narządy człowieka i wybranych zwierząt oraz wskazać ich lokalizację w organizmie; postrzegać organizm człowieka jako zintegrowany morfologicznie i fizjologicznie zespół układów narządów; posługiwać się specjalistyczną terminologią anatomiczną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): stałego aktualizowania swojej wiedzy z zakresu przedmiotu.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

6. Ekonomia

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy z zakresu podstaw ekonomii. Zapoznanie z kluczowymi pojęciami, problemami i procesami ekonomicznymi zachodzącymi w gospodarce rynkowej, zarówno w skali mikro jak i makroekonomicznej. Nabycie umiejętności identyfikowania czynników warunkujących rozwój ekonomiczny. Aktywizacja w zakresie korzystania z dostępnych źródeł informacji w celu poszerzania wiedzy z zakresu podstaw ekonomii.

Treści merytoryczne: wprowadzenie do ekonomii. Rachunek ekonomiczny i racjonalność gospodarowania. Rynek i mechanizm rynkowy. Teoria zachowania konsumenta. Rodzaje przedsiębiorstw. Teoria zachowania producenta, analiza rynku czynników produkcji. Mierzenie produktu i dochodu narodowego. Budżet państwa i polityka fiskalna. Rynek pieniądza i polityka monetarna. Przyczyny i skutki inflacji. Rynek pracy, przyczyny i skutki bezrobocia. Handel zagraniczny. Wzrost i rozwój gospodarczy. Cykle koniunkturalne w gospodarce. Globalizacja.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe terminy i kategorie ekonomiczne, takie jak: PKB, wzrost gospodarczy, inflacja, bezrobocie, procesy zachodzące w skali mikro i makroekonomicznej oraz zasady funkcjonowania rynków oraz kształtowania się równowagi makroekonomicznej; elementarną wiedzę na temat rachunku ekonomicznego oraz możliwości jego wykorzystania przy podejmowaniu decyzji w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej.

Umiejętności (potrafi): analizować procesy gospodarcze zachodzące w gospodarce krajowej i światowej w celu dokonywania elementarnej ceny poziomu rozwoju gospodarczego w szczególności oceny rozwoju rynku; analizować procesy ekonomiczne zachodzące w gospodarce i wykorzystać w tym celu zasady rachunku ekonomicznego; interpretować narzędzia polityki gospodarczej; wykorzystać dostępne źródła informacji, w tym również

z zakresu statystyki publicznej (polskiej i zagranicznej); zaprezentować opracowany materiał w formie prezentacji multimedialnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): realizacji przydzielonych mu zadań; wykazywania się kreatywnością, umiejętnością argumentacji oraz chęcią poszerzania wiedzy i umiejętności istotnych np. z perspektywy prowadzenia własnej działalności gospodarczej.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

7. Etyka zawodowa

Cel kształcenia: zaznajomienie z problematyką etyczną w profesjonalnej działalności zawodowej.

Treści merytoryczne: etyka jako nauka filozoficzna. Związki etyki z innymi dziedzinami wiedzy; teoretyczne podstawy etyki zawodowej; społeczne znaczenie etosu i honoru zawodowego. etyka zawodowa w poszczególnych profesjach: lekarza, dziennikarza, nauczyciela, polityka, kapłana, prawnika, pracowników służb mundurowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia z obszaru nauk humanistycznych i społecznych, przydatne w zrozumieniu zjawisk oraz procesów istotnych z punktu widzenia studiowanego kierunku.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać dostępne źródła i formy informacji (w tym technologie informacyjno-komunikacyjne) z zachowaniem praw własności intelektualnej, w celu rozwiązania konkretnego problemu lub zadania z zakresu studiowanego kierunku.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

8. Filozofia

Cel kształcenia: pogłębienie wiedzy z zakresu zagadnień filozoficznych.

Treści merytoryczne: omówienie najważniejszych koncepcji filozoficznych w kulturze europejskiej od starożytności po współczesność, w szczególności koncepcje: Heraklita, Demokryta, Protagorasa, Prodikosa, Sokratesa, Platona, Arystotelesa, Antystenesa i Diogenesa, Epikura, Seneki, Marka Aureliusza, Augustyna, Tomasza z Akwinu, Bacona, Kartezjusza, Pascala Spinozy, Kanta, Kęgla, Schopenhauera, Nietzschego, Kierkegaarda, Bergsona, Schellera, Mouniera, Maritaina, Bubera, Heideggera, Sartre'a, Kotarbińskiego, Ingardena, Tischnera i Elzenberga.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): najważniejsze koncepcje filozoficzne; zagadnienia z obszaru nauk humanistycznych i społecznych, przydatne w zrozumieniu zjawisk oraz procesów istotnych z punktu widzenia realizowanego kierunku studiów.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać dostępne źródła i formy informacji (w tym technologie informacyjno-komunikacyjne) z zachowaniem praw własności intelektualnej, w celu rozwiązania konkretnego problemu lub zadania z zakresu realizowanego kierunku studiów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie oraz ciągłego podnoszenia kwalifikacji umożliwiających rozwój osobisty.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

9. Socjologia

Cel kształcenia: nabycie podstawowej wiedzy o społeczeństwie oraz o procesach i zjawiskach w nim zachodzących.

Treści merytoryczne: socjologia jako nauka. Życie społeczne i jego podstawy. Biologiczne, geograficzne i demograficzne warunki życia społecznego. Wpływ historii i doświadczeń zbiorowych na kształtowanie rzeczywistości społecznej. Zwierzęta domowe w życiu człowieka. Teorie rozwoju społecznego: ewolucjonizm, rozwój endogeny (autarkia), (niedo)rozwój zależny (teoria systemów-światów), rozwój cykliczny, rewolucje i marksowska teoria rozwoju. Koncepcja faktu społecznego wg E. Durkheima. Interakcje społeczne,

socjalizacja, kontrola społeczna. Więź społeczna. Tożsamość i koncepcja osobowości. Wspólnota i stowarzyszenie wg F. Toenniesa. Procesy społeczne. Role społeczne (pozycja, status i prestiż) – dramaturgiczna koncepcja rzeczywistości społecznej E. Goffmana. Podstawowe kategorie społeczne – zbiorowości społeczne, grupy i ich specyfika. Konflikt powinności. Instytucje społeczne i organizacje. Biurokracja. Struktura społeczna – klasy społeczne i różnicowanie. Problem nierówności społecznych. Geneza kapitalizmu i jego kulturowe przemiany (Max Weber, Etyka protestancka a duch kapitalizmu). Socjologiczne pojmowanie kultury. Procesy nabywania kultury. Meandry enkulturacji – wybór czy przymus (wokół teorii przemocy symbolicznej P. Bourdieu)? Kultura masowa i kultura popularna. Kicz w kulturze. Metody i techniki badań społecznych – sposoby pozyskiwania danych empirycznych w zawodzie dziennikarza. Globalizacja i problemy globalne (w sferze społecznej, ekonomicznej, środowiska naturalnego, kultury). Społeczeństwo ryzyka czy społeczeństwo obywatelskie? Koncepcja zderzenia cywilizacji (wg Samuela Huntingtona).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia z zakresu nauk społecznych, ich miejscu w systemie nauk i relacjach do innych nauk.

Umiejętności (potrafi): prawidłowo interpretować zjawiska społeczne (kulturowe, polityczne, prawne, ekonomiczne) specyficzne dla realizowanego kierunku studiów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): myślenia i działania w sposób przedsiębiorczy.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

10. Biochemia zwierząt z elementami chemii bioorganicznej

Cel kształcenia: zapoznanie z budową podstawowych substancji organicznych oraz przebiegiem podstawowych procesów metabolicznych zachodzących w komórkach organizmów żywych, w celu zrozumienia przez niego zasad obowiązujących w przemianie materii i energii. Przygotowanie do wykonywania podstawowych analiz biochemicznych.

Treści merytoryczne: aminokwasy białkowe - kryteria podziału, funkcje, zasadnicze przemiany, hormony pochodne aminokwasów. Białka - struktury białek, właściwości i funkcje. Budowa, właściwości i nazewnictwo zasad purynowych i pirymidynowych, nukleozydów i nukleotydów. Kwasy nukleinowe DNA, RNA - budowa i właściwości. Rodzaje kwasów RNA. Replikacja DNA. Transkrypcja i modyfikacje potranskrypcyjne kwasów rybonukleinowych (RNA). Translacja kodu genetycznego. Regulacja ekspresji genów. Wtórne przekazywanie informacji wewnątrzkomórkowej. Mechanizm działania hormonów peptydowych i steroidowych. Witaminy. Ogólna charakterystyka węglowodanów, ich podział i reakcje charakterystyczne. Kinetyka działania enzymów. Glikoliza i jej efekty energetyczne. Glukoneogeneza. Szlak pentozofosforanowy. Metabolizm glikogenu. Cykl Krebsa i jego powiązania z mitochondrialnym utlenianiem komórkowym. Mitochondrialny łańcuch oddechowy. Mechanizm fosforylacji oksydacyjnej. Fosforylacja substratowa. Lipidy: budowa, podział, właściwości fizykochemiczne. Utlenianie wyższych kwasów tłuszczowych i wydajność energetyczna. Biosynteza kwasów tłuszczowych i lipidów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): biofizyczne i biochemiczne podłoże najważniejszych procesów przebiegających w organizmie człowieka i zwierzęcia, a także skutki oddziaływania na niego czynników fizycznych; mechanizmy podstawowych procesów fizjologicznych człowieka i zwierząt na różnych poziomach organizacji biologicznej, istotne z punktu widzenia funkcjonowania ich organizmów.

Umiejętności (potrafi): zrealizować proste zadanie, projekt lub eksperyment z zakresu kierunku studiów, kończących się zinterpretowaniem wyników i sformułowaniem poprawnych wniosków; analizować podstawowe zależności między organizacją struktury, procesami biofizycznymi, biochemicznymi i fizjologicznymi człowieka i zwierząt na różnych poziomach organizacji biologicznej, a także analizować znaczenie tych procesów w kontekście aktywności zawodowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie i ciągłego podnoszenia kwalifikacji umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu; przestrzegania zasad higieny i bezpieczeństwa pracy oraz odpowiedzialności za skutki prowadzonej działalności.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

11. Statystyka matematyczna

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi pojęciami stosowanymi w statystyce i wybranymi metodami oceny zjawisk masowych oraz przygotowanie do logicznej interpretacji procesów zachodzących w przyrodzie, w oparciu o wyniki badań własnych lub wyniki dostępne w literaturze tematu, z uwzględnieniem stosowanych metod statystycznych.

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia rachunku prawdopodobieństwa. Zmienne losowe i ich rozkłady. Skale pomiarowe stosowane w statystyce. Miary (charakterystyki) stosowane w statystycznym opisie cech. Teoria współzależności cech-korelacje. Pojęcie tezy i hipotezy. Podstawy wnioskowania statystycznego: wybrane parametryczne i nieparametryczne testy istotności.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe metody i narzędzia umożliwiające opracowywanie danych pochodzących ze źródeł pierwotnych (doświadczenie naukowe, obserwacja, ankieta) oraz wtórnych (rejstry, sprawozdawczość).

Umiejętności (potrafi): opracować i zinterpretować wyniki z prostego projektu lub eksperymentu z zakresu kierunku studiów i na ich podstawie sformułować wnioski.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, w związku z postępem w nauce i technice oraz zmieniającymi się potrzebami rynku pracy;

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

12. Organizacja i zarządzanie

Cel kształcenia: przekazanie podstawowej wiedzy z zakresu zarządzania organizacją. Rozwinięcie zdolności rozwiązywania różnicowania problemów z tym związanych oraz umiejętności zastosowania odpowiednich metod i technik organizatorskich. Rozwinięcie umiejętności pracy w grupie oraz kierowania zespołem ludzi i przyjmowania w nim różnych postaw.

Treści merytoryczne: istota zarządzania. Pojęcie organizacji, jej cech oraz elementów. Istota planowania. Rodzaje planów. Warunki poprawnego formułowania planów. Pojęcie i rodzaje struktur. Motywowanie pracowników. Władza i źródła władzy. Przywódca a kierownik. Style kierowania. Podejmowanie decyzji kierowniczych. Kontrola w organizacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę procesu zarządzania i jego elementy.

Umiejętności (potrafi): podejmować decyzje dotyczące różnych aspektów zarządzania oraz motywowania pracowników; formułować cele i dostosowywać struktury organizacyjne do zmian w otoczeniu; kontrolować.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): prezentowania aktywnej postawy wobec problemów.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

13. Fizjologia człowieka i zwierząt

Cel kształcenia: poznanie procesów fizjologicznych i ich regulacji oraz powiązań umożliwiających utrzymanie homeostazy w organizmie. Poznanie głównych parametrów fizjologicznych jako wskaźników zdrowia. Nabycie umiejętności stosowania różnych metod w badaniach procesów fizjologicznych oraz interpretacji wyników na podstawie przeprowadzonych doświadczeń oraz fachowego piśmiennictwa.

Treści merytoryczne: kodowanie i przekazywanie informacji nerwowej w organizmie. Oś czuciowa i ruchowa. Odruchy warunkowe i bezwarunkowe. Przewodnictwo synaptyczne. Funkcjonowanie układu mięśniowego. Homeostaza organizmu. Skład i funkcje krwi oraz regulacja hemopoezy (krwiotworzenia). Oznaczanie parametrów krwi. Oznaczanie grup krwi u człowieka. Odporność swoista i nieswoista organizmu. Funkcjonowanie i specyfika

mięśnia sercowego. Funkcjonowanie układu krążenia i regulacja krążenia. Trawienie węglowodanów, białek i tłuszczów w poszczególnych odcinkach przewodu pokarmowego człowieka i zwierząt domowych. Skład i regulacja wydzielania soków trawiennych. Rola wątroby. Wchłanianie produktów trawienia. Funkcjonowanie układu rozrodczego ssaków. Hormonalna regulacja cyklu menstruacyjnego i rujowego. Hormonalna regulacja rozrodu samca. Specyfika rozrodu ptaków, budowa jaja.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): procesy oraz wskaźniki fizjologiczne organizmu; funkcje organizmu na poziomie ogólnym, narządowym, tkankowym i komórkowym; metody badań podstawowych procesów fizjologicznych.

Umiejętności (potrafi): analizować procesy fizjologiczne; rozpoznawać prawidłowe i nieprawidłowe parametry fizjologiczne; wykonywać proste doświadczenia fizjologiczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poszerzania wiedzy; pracy samodzielnej oraz pracy w zespole; postępowania zgodnie z zasadami etyki i zasadami higieny i bezpieczeństwa pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

III. GRUPA TREŚCI KIERUNKOWYCH

1. Znaczenie ruchu w profilaktyce zdrowotnej

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy na temat fizjologii wysiłku fizycznego oraz jego wpływu na układy czynnościowe organizmu człowieka. Wykazanie wpływu aktywności ruchowej na rozwój, zdrowie i sprawność fizyczną zdrowego człowieka oraz poddanego postępowaniu rehabilitacyjnemu.

Treści merytoryczne: fizjologiczne podstawy wysiłku fizycznego. Znaczenie ruchu w profilaktyce zdrowia. Formy aktywności ruchowej. Ograniczenia ruchowe związane z niepełnosprawnością i innymi czynnikami zdrowotnymi. Wykorzystanie ruchu w rehabilitacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): problemy zdrowotne współczesnego społeczeństwa, wynikające z ograniczonej aktywności ruchowej; zagadnienia dotyczące profilaktyki zdrowotnej i rehabilitacji.

Umiejętności (potrafi): dostrzegać zasadnicze zależności między aktywnością ruchową a funkcjonowaniem organizmu człowieka.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy w toku dalszej nauki i aktywności zawodowej.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

2. Pierwsza pomoc przedmedyczna

Cel kształcenia: przygotowanie do udzielania pierwszej pomocy medycznej w sytuacjach zagrażających zdrowiu i życiu.

Treści merytoryczne: prawne podstawy udzielania pierwszej pomocy. Podstawowe zasady udzielania pierwszej pomocy medycznej - łańcuch ratunkowy. Wypadki - ogólne zasady postępowania na miejscu zdarzenia. Postępowanie z nieprzytomnym, podstawowe zabiegi ratujące życie – BLS. Zasady bezpiecznego użycia AED. Podstawowy skład apteczki. Różnicowanie krwawień – sposoby tamowania w ramach pierwszej pomocy przedmedycznej. Postępowanie w obrażeniach głowy, klatki piersiowej, jamy brzusznej. Zasady udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej w złamaniach i obrażeniach kości długich i stawów oraz w urazach kręgosłupa. Technika zaopatrywania ran. Udar cieplny – postępowanie w ramach pierwszej pomocy medycznej. Wstrząs. Postępowanie z ciałem obcym w organizmie w ramach pierwszej pomocy. Postępowanie w oparzeniach i odmrożeniach. Podstawowe zabiegi resuscytacyjne u tonących. Pierwsza pomoc w zatruciach.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia związane z budową ciała i rozwojem człowieka oraz zasady udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej w sytuacjach zagrażających zdrowiu i życiu.

Umiejętności (potrafi): podjąć działania w zakresie profilaktyki zdrowotnej, a także w sytuacjach bezpośredniego zagrożenia zdrowia i życia człowieka.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przestrzegania zasad bezpieczeństwa pracy i etyki zawodowej oraz wzięcia odpowiedzialności za skutki prowadzonej działalności.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

3. Teoretyczne podstawy wychowania

Cel kształcenia: wprowadzenie w aktualne problemy wychowania jako bytu społecznego. Poznanie zasad konstrukcji procesu wychowania. Poznanie metod, środków i form wykorzystywanych w celu wspomagania rozwoju dzieci i młodzieży oraz przeanalizowanie własnych przedzałożeń w podejściu do wychowania.

Treści merytoryczne: wychowanie i socjalizacja jako procesy społeczne. Proces wychowania i jego struktura, ideologie, metody i dziedziny wychowania. Błędy wychowania. Uwarunkowania i procedura konstrukcji procesu wychowania. Indywidualne metody, środki i formy wychowania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy dotyczące społeczno-kulturowych i psychologicznych działalności wychowawczych; uwarunkowania i zasady konstrukcji procesu wychowania.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać wiedzę teoretyczną do analizowania zjawisk i procesów wychowawczych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie i podnoszenia kwalifikacji.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

4. Psychologia ogólna

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawową terminologią i wiedzą psychologiczną dotyczącą struktury osobowości i prawidłowości przebiegu procesów psychicznych u człowieka, niezbędną do rozumienia i przyswajania innych działów psychologii oraz sprzyjającą lepszemu poznaniu siebie.

Treści merytoryczne: przedmiot badań psychologii współczesnej, zoopsychologia i inne dziedziny. Wybrane psychologiczne koncepcje człowieka. Procesy przetwarzania informacji. Inteligencja, uwarunkowania, rodzaje i poziomy. Radzenie sobie ze stresem a inteligencja emocjonalna. Zdolności a twórczość i kreatywność. Psychologia potrzeb. Procesy emocjonalne i motywacyjne. Struktura osobowości. Zdrowie psychiczne a osobowość dojrzała. Podstawowe procesy poznawcze. Percepcja, wrażliwość zmysłowa, złudzenia, czynniki wpływające na spostrzeganie. Funkcja pamięci i jej cechy. Procesy warunkowania i inne rodzaje uczenia się. Różnice indywidualne w zakresie cech temperamentu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową terminologię psychologiczną; podstawowe zagadnienia dotyczące procesów psychicznych u człowieka oraz ich uwarunkowań; wybrane psychologiczne koncepcje człowieka stanowiące teoretyczne podstawy pracy terapeutycznej.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę psychologiczną w analizie problemów, do których rozwiązania może być wykorzystana interakcja człowiek – zwierzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego dokształcania się zawodowego i rozwoju osobistego; wyznaczania kierunków własnego rozwoju.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

5. Pedagogika ogólna

Cel kształcenia: zapoznanie z elementarną wiedzą z zakresu pedagogiki jako dyscypliny naukowej, jej związkach z innymi naukami oraz współczesnych dyskursach i wyzwaniach pedagogicznych, ze szczególnym uwzględnieniem edukacyjnych, społecznych i terapeutycznych wymiarów

działania pedagogicznego. Charakterystyka podstawowych środowisk wychowawczych człowieka oraz ukazanie zakresu ich wpływu na kształtowanie i rozwój osobowości jednostki. *Treści merytoryczne:* pedagogika jako nauka - geneza, przedmiot badań, cele, zadania, funkcje. Związek pedagogiki z innymi naukami. Powstanie i rozwój pedagogiki - etapy rozwoju refleksji pedagogicznej. Filozoficzne i psychologiczne podstawy pedagogiki jako nauki. Procesy składowe edukacji (dziesięciościan edukacyjny). Wychowanie w świetle teorii osobowości. Proces badawczy w pedagogice współczesnej - metody badań pedagogicznych. Ideologie wychowania a koncepcja rozwoju dziecka. Aporie pedagogiczne i ich konsekwencje edukacyjne - przymus a swoboda w wychowaniu. Konwencja praw dziecka. Podstawowe środowiska wychowawcze człowieka - zakres wpływów. Zdrowie jako kategoria pedagogiczna - edukacyjne i terapeutyczne wymiary praktyk działania pedagogicznego. Trudności wychowawcze tkwiące w dysharmonii rozwoju człowieka lub warunkowane środowiskowo. Pedagogiczne aspekty pracy z wychowankiem i jego rodziną.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z zakresu pedagogiki, niezbędne w zrozumieniu zjawisk oraz procesów edukacyjnych; teorie wychowania i nurty pedagogiczne oraz terapeutyczne wymiary działania wychowawczego, a także możliwości wspomagania rozwoju człowieka zajęciami z udziałem zwierząt.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę i umiejętności z zakresu nauk społecznych i humanistycznych, zdobytą w ramach studiowanego kierunku, w analizie i rozwiązywaniu problemów pojawiających się w działaniach, związanych z wykorzystaniem interakcji człowiek-zwierzę; dokonywać obserwacji i interpretacji zjawisk społecznych, zdrowotnych oraz analizować ich powiązania z różnymi rodzajami działalności pedagogicznej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dalszego dokształcania i rozwoju osobistego, samooceny własnych kompetencji i doskonalenia umiejętności; wyznaczania kierunków własnego rozwoju, całościowej edukacji w procesie uczenia się i dochodzenia do profesjonalizmu w zawodzie.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

6. Zwierzęta w historii i kulturze

Cel kształcenia: zapoznanie z rolą oraz wpływem kontaktów człowieka ze zwierzętami na rozwój społeczeństwa, kultury materialnej i duchowej oraz postępu ludzkości. Szczególna uwaga zostanie zwrócona na rolę zwierząt towarzyszących i gospodarskich.

Treści merytoryczne: omówienie przesłanek i proces udomowienia ważniejszych gatunków zwierząt, a także skutki tego zjawiska dla człowieka i rozwoju jego kultury materialnej i duchowej. Rola zwierząt jako narzędzia postępu. Znaczenie zwierząt dla kultury i sztuki w różnych epokach historycznych. Przedstawienie zwierząt w sztuce, heraldyce, geografii, symbolice religijnej, kulturze masowej a także w motywach ludowych. Zmiany postrzegania zwierząt w historii ludzkości (upadek antropocentryzmu). Rola zwierząt w życiu współczesnego człowieka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia dotyczące udomowienia zwierząt, znaczenie zwierząt dla rozwoju społeczeństw oraz roli zwierząt w kulturze, religii i sztuce.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać zdobytą wiedzę i umiejętności dotyczące znaczenia zwierząt w kulturze, religii i sztuce w interpretacji zjawisk i problemów zachodzących podczas interakcji pomiędzy współczesnym człowiekiem a zwierzętami.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): perspektywicznego myślenia, wykorzystując zdobyte informacje i umiejętności dotyczące roli zwierząt w kulturze, religii i sztuce, a także w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

7. Etyczne aspekty hodowli i użytkowania zwierząt

Cel kształcenia: zaznajomienie z historycznymi i współczesnymi uwarunkowaniami filozoficznymi i społecznymi relacji człowiek-zwierzęta. Uwrażliwienie na właściwe

traktowanie zwierząt hodowlanych, adekwatne do ich specyfiki gatunkowej, wrażliwości, statusu moralnego i przepisów prawa.

Treści merytoryczne: historyczne i współczesne koncepcje filozoficzne dotyczące zwierząt. Świadomość i percepcja zwierząt, moralna ocena bólu i krzywdy zwierząt, odpowiedzialność człowieka wobec zwierząt. Etyczne, społeczne i prawne kwestie związane z hodowlą zwierząt. Współczesny fenomen psychologiczny i społeczny, jakim jest masowe rozpowszechnienie hodowli zwierząt towarzyszących. Dobroczynne aspekty kontaktu człowieka ze zwierzętami oraz sposoby ich wykorzystania w psychoterapii, rehabilitacji i resocjalizacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): kontekst filozoficzny i społeczny podstawowych problemów moralnych związanych z utrzymaniem i użytkowaniem zwierząt.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać i ocenić moralne aspekty hodowli zwierząt oraz chronić zwierzęta przed krzywdą i nadużyciami w kontekście ich utrzymania i użytkowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wspierania postaw etycznych i społecznych, które chronią zwierzęta przed krzywdą i nadużyciami w kontekście ich hodowli i użytkowania.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

8. Prawne aspekty utrzymywania i użytkowania zwierząt

Cel kształcenia: zapoznanie z aktualnie obowiązującymi przepisami dotyczącymi utrzymania i użytkowania zwierząt.

Treści merytoryczne: zagadnienia prawnej ochrony zwierząt na świecie i w Polsce. Minimalne warunki utrzymania zwierząt gospodarskich, domowych oraz wykorzystywanych do celów rozrywkowych, widowiskowych, filmowych, sportowych i specjalnych. Transport zwierząt. Wymagania dotyczące ochrony zdrowia zwierząt. Odpowiedzialność za zdarzenia z udziałem zwierząt.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): bazy i systemy przepisów prawa dotyczące zwierząt; obowiązujące przepisy dotyczące utrzymania i użytkowania zwierząt.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać dostępne techniki w gromadzeniu informacji z zakresu obowiązującego prawa; znaleźć potrzebne informacje w aktach prawnych dotyczące zwierząt.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania i rozstrzygania podstawowych dylematów natury moralnej i etycznej związanych z utrzymaniem i użytkowaniem zwierząt w aspekcie obowiązujących przepisów; ciągłego podnoszenia kwalifikacji w kontekście zmieniających się uwarunkowań prawnych w odniesieniu do zwierząt.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

9. Pojęcia i systemy pedagogiczne

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawami wiedzy pedagogicznej oraz genezą i rozwojem współczesnych teorii i nurtów wychowania. Poznanie i analiza najważniejszych współczesnych prądów i kierunków pedagogicznych, niezbędnych do poszerzonej analizy problemów i zjawisk edukacyjnych. Kształtowanie podstaw wiedzy w zakresie merytorycznego i pragmatycznego postrzegania pedagogiki jako dyscypliny naukowej, w tym umiejętność zastosowania wiedzy pedagogicznej do percepcji otoczenia społecznego oraz interpretacji edukacyjnych wpływów kierowanych na ludzi przez różne środowiska, takie jak rodzina, szkoła, grupa społeczna, kultura itp. Wprowadzenie w problematykę organizacji pracy szkoły oraz przygotowanie do pracy z dziećmi o szczególnych potrzebach edukacyjnych. Uświadomienie potrzeby uczenia się przez całe życie w społeczeństwie wiedzy. Zrozumienie znaczenia etyki w zawodzie pedagoga oraz ukształtowanie postawy szacunku do pracy innych ludzi, a także refleksyjnego stosunku do własnej pracy pedagoga - terapeuty.

Treści merytoryczne: edukacja jako przedmiot badań pedagogiki. Dziesięciościan edukacji - składniki i aspekty - potrzeba całościowego ujęcia edukacji. Wielość dróg poznawczych pedagoga. Pulsujące kategorie jako wyznaczniki mapy odmian myślenia o edukacji. Klasyfikacja i charakterystyka najważniejszych współczesnych systemów i kierunków

pedagogicznych - założenia i główni przedstawiciele. Pedagogika pragmatyczna - istota, założenia i znaczenie orientacji pragmatycznej dla edukacji i szkoły. Pedagogika kultury i orientacje pedagogiczne o rodowodzie kulturowym. Pedagogika emancypacyjna - istota, założenia, jej znaczenie i skutki dla edukacji. Pedagogika nieautorytarna - jako wychowanie bez porażek. Pedagogika społeczno- personalistyczna, a koncepcja osoby ludzkiej i życia społecznego. Pedagogika personalno-egzystencjalna - egzystencjalne kategorie pedagogiczne. Pedagogika Janusza Korczaka - "Prawo dziecka do szacunku" jako podstawowe założenie i idea przewodnia. Pedagogika radykalnego humanizmu - koncepcja człowieka i idea wychowania. Pedagogika postmodernistyczna - podstawowe założenia postmodernizmu. Postmodernistyczne kontrowersje wokół edukacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia pedagogiczne i zachodzące między nimi relacje; miejsce pedagogiki w systemie nauk o wychowaniu, w kontekście rozumienia zjawisk i procesów edukacyjnych istotnych z punktu widzenia studiowanego kierunku; najważniejsze współczesne teorie i nurty pedagogiczne oraz rozumie ich uwarunkowania kulturowe i społeczne; sposoby ich wykorzystania w pracy edukacyjnej, wychowawczej i terapeutycznej w czasie zajęć z udziałem zwierząt.

Umiejętności (potrafi): właściwie diagnozować problemy edukacyjne i wychowawcze; sprawnie posługiwać się podstawowymi ujęciami teoretycznymi w celu analizowania, interpretowania i planowania strategii podejmowanych działań pedagogicznych; rozwiązywać konkretne problemy edukacyjne i przewidywać skutki projektowanych działań wychowawczych i terapeutycznych z wykorzystaniem interakcji człowiek-zwierzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dokształcania zawodowego i rozwoju osobistego; projektowania i rozwiązywania problemów związanych z zawodem pedagoga-terapeuty; perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

10. Biomedyczne podstawy rozwoju

Cel kształcenia: przekazanie zintegrowanej wiedzy o człowieku jako istocie biopsychospołecznej oraz zapoznanie z zagadnieniami wiedzy z zakresu fizjologii człowieka oraz biologicznych i medycznych aspektów rozwoju i wychowania.

Treści merytoryczne: zróżnicowanie morfologiczne i fizjologiczne człowieka. Czynniki rozwoju endogenne genetyczne, paragenetyczne, pozagenetyczne. Czynniki teratogenne. Normy biologiczne, metody oceny rozwoju. Metody kontroli i normy oceny procesów wzrastania. Budowa oraz funkcjonowanie układów regulujących oraz integrujących. Wpływ trybu życia na przebieg rozwoju. Rola zegara biologicznego.

Wiedza (zna i rozumie): przedmiot zainteresowania biomedycznych podstaw rozwoju i wychowania; podstawowe pojęcia z zakresu omawianego przedmiotu; mechanizmy związane z rozwojem biologicznym człowieka; czynniki biomedyczne warunkujące prawidłowy bądź zaburzony rozwój człowieka.

Umiejętności (potrafi): poprawnie wnioskować na podstawie danych pochodzących z różnych źródeł; zastosować wiedzę w sytuacjach konfrontacji ze zjawiskami typowymi oraz w sytuacjach wymagających indywidualnego podejścia.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ustalenia priorytetów służących realizacji wyznaczonego przez siebie lub innych zadania; zidentyfikowania i poddania analizie czynników natury biomedycznej wpływających na rozwój i wychowanie dziecka.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

11. Historia wychowania i myśli pedagogicznej

Cel kształcenia: kształtowanie kultury pedagogicznej poprzez poznanie dziejów wychowania i myśli pedagogicznej. Rozumienie ewolucji procesów edukacyjnych. Inicjowanie refleksji historycznej jako podstawy oceny współczesnych trendów pedagogicznych - w ich teorii i praktyce.

Treści merytoryczne: historia wychowania i myśli pedagogicznej jako nauka, jej przedmiot badań oraz miejsce w systemie nauk społecznych. Wychowanie u ludów pierwotnych. Kształtowanie się myśli pedagogicznej i oświaty w ustroju feudalnym - rozwój szkolnictwa kościelnego i powstanie uniwersytetów europejskich. Wpływ humanizmu i reformacji na rozwój myśli oraz praktyki pedagogicznej. Idee oświatowe epoki Oświecenia oraz dorobek Komisji Edukacji Narodowej. Prądy i kierunki w pedagogice przełomu XIX i XX w. - koncepcja Nowego Wychowania. Kierunki przemian w szkolnictwie i wychowaniu w Polsce po II wojnie światowej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia obejmujące tematy wychowania i kształcenia jego filozoficznych, społeczno-kulturowych, historycznych, biologicznych, psychologicznych i medycznych podstaw.

Umiejętności (potrafi): w sposób precyzyjny i spójny wypowiadać się w mowie i na piśmie, na tematy dotyczące wybranych zagadnień pedagogicznych; wykorzystywać różne ujęcia teoretyczne, korzystając zarówno z dorobku pedagogiki, jak i innych dyscyplin.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): docenienia znaczenia nauk pedagogicznych dla utrzymania i rozwoju prawidłowych więzi w środowiskach społecznych; odnoszenia zdobytej wiedzy do projektowania działań zawodowych.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

12. Podstawy antrozoologii

Cel kształcenia: przedstawienie zagadnień z zakresu Human-Animal Studies, badań interakcji człowiek - zwierzę, pokazanie pomostu pomiędzy badaniami podstawowymi i nauką stosowaną oraz ukazanie istotnych społecznie problemów w tym obszarze. Rozbudzanie wrażliwości na problemy dobrostanu ludzi i zwierząt.

Treści merytoryczne: antrozoologia (Human-Animal Studies) jako współczesna dyscyplina naukowa. Teoretyczne podstawy relacji człowiek-zwierzę. Teoria przywiązania, teoria wsparcia społecznego, hipoteza biofilii (E. Wilson). Społeczna konstrukcja zwierzęcia. Biologiczne i inne systemy klasyfikacji zwierząt. Zwierzęta w pracy, nauce, rozrywce i środowisku naturalnym. Szczególny status zwierząt towarzyszących. Role zwierząt w kulturze i religii od czasów prehistorycznych do współczesności. Pozyskiwanie mięsa w społeczeństwach pierwotnych i współcześnie. Postawy etyczne wobec zwierząt; „Jak to jest być nietoperzem?": świat z perspektywy zwierzęcia. Zdolności poznawcze zwierząt w świetle najnowszych badań. Dobrostan zwierząt oraz etyka pracy i opieki nad zwierzętami. Zwierzęta a prawo. Przemoc wobec zwierząt a przemoc w rodzinie. Przestępstwa i wykroczenia godzące w zwierzęta i ich ściganie w Polsce.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z obszaru nauk humanistycznych i społecznych, przydatne w zrozumieniu zjawisk oraz procesów zachodzących w obszarze Human-Animal Studies; podstawowe zagadnienia na temat teoretycznych podstaw interakcji człowiek- zwierzę (Human- Animal Relationship) w tym uwarunkowania psychologiczne, etologiczne.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę i umiejętności z zakresu nauk społecznych i humanistycznych, zdobyte w ramach studiowanego przedmiotu, w analizie i rozwiązywaniu problemów pojawiających się w działaniach, w interakcji człowiek-zwierzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zgłębiania wiedzy na temat współżycia ludzi i zwierząt, działań edukacyjnych z udziałem zwierząt w środowisku społecznym; do uczestnictwa w formacjach realizujących działania psychopedagogiczne z udziałem zwierząt.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

13. Zoopsychologia

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy z zakresu psychologii zwierząt. Uświadomienie konieczności nauki nawiązywania prawidłowych relacji człowiek-zwierzę. Nauka komunikacji ze zwierzętami oraz podstawami ich zachowania. Nauka odczytywania emocji zwierząt i prawidłowej reakcji na nie.

Treści merytoryczne: zarys historii badań nad zachowaniem i psychiką zwierząt. Pojęcie i terminologia zachowania. Fizjologiczne i genetyczne podstawy zachowania zwierząt. Zmysły a zachowanie. Zachowania popędowe i instynktowne. Emocje i odczytywanie emocji zwierząt. Wskaźniki emocji – behawioralne i fizjologiczne. Agresja a zachowanie. Mechanizmy uczenia się zwierząt. Uczenie się utajone, wpajanie, habituacja, uczenie metodą prób i błędów, naśladowanie i wpajanie. Warunkowanie. Pamięć u zwierząt. Modyfikacje zachowania zwierząt. Psychologia koni. Naturalne zachowania koni. Wczesne nauczanie koni. Komunikacja zwierząt (konia/psy). Niezwykłe zdolności zwierząt. Plastyczność i elastyczność behawioralna zwierząt użytkowych. Behawior eksploracyjny. Psychologia rozwojowa zwierząt.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia z zakresu psychologii zwierząt; mechanizmy zachowania zwierząt.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać i interpretować różne formy zachowania zwierząt; ocenić zachowania zwierząt.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): systematycznej aktualizacji wiedzy i jej praktycznego zastosowania w kontekście studiowanego kierunku.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

14. Psychologia rozwoju człowieka

Cel kształcenia: poznanie podstawowych mechanizmów rozwoju człowieka i wzbogacenie wiedzy na temat kształtowania się zasobów poznawczych, emocjonalnych i społecznych. Tworzenie refleksyjnego podejścia do rozwoju człowieka opartego na wnikliwej analizie jego potencjału i świadomego kształtowania rozwoju.

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia związane z rozwojem człowieka i kształtowaniem się jego osobowości oraz wybrane zagadnienia związane z rozwojem poznawczym, emocjonalnym, społecznym i osobowym: rozwój myślenia i rozumienia w ujęciu poznawczo rozwojowym i psychometrycznym, rozwój emocjonalny i uzyskiwanie dojrzałości emocjonalnej w cyklu życia, rozwój przywiązania jako fundamentu dla kształtowania się tożsamości i budowania relacji społecznych, osobowość w ujęciu psychodynamicznym, behawioralnym i społeczno-poznawczym oraz jej rozwój w cyklu życia, klasyczne i współczesne ujęcia tożsamości (kategorialna, narracyjna, dialogowa), rozwój tożsamości w relacji z obiektem, rozwój społeczny - inteligencja społeczna a kształtowanie kompetencji społecznych, zachowania prospołeczne, altruizm i agresja.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): przedmiot zainteresowania psychologii rozwoju; podstawowe pojęcia dotyczące rozwoju; mechanizmy związane z rozwojem sfery poznawczej, emocjonalnej i społecznej; czynniki wpływające na rozwój dojrzałej osobowości oraz powstawanie zaburzeń rozwojowych.

Umiejętności (potrafi): kierować własnym działaniem w relacjach z innymi; zastosować wiedzę w sytuacjach konfrontacji ze zjawiskami typowymi oraz w sytuacjach nietypowych, które wymagają refleksji i indywidualnego podejścia; zidentyfikować, poddać analizie i klasyfikacji czynniki wpływające na rozwój.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): perspektywicznego myślenia w kontekście zdobytej wiedzy i umiejętności w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

15. Diagnostyka psychopedagogiczna na potrzeby zajęć z udziałem zwierząt

Cel kształcenia: przyswojenie wiedzy z dziedziny badań psychologiczno-pedagogicznych ze szczególnym uwzględnieniem zadań diagnostyki.

Treści merytoryczne: zagadnienia związane z procesem diagnozowania. Podstawowe typy i rodzaje diagnozy oraz wybrane narzędzia diagnostyczne stosowane w psychologii i pedagogice.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię używaną w procesie diagnozy; specyfikę diagnozy różnych środowisk wychowawczych; istotę etycznego prowadzenia badań psychopedagogicznych; zasady opracowania materiałów badawczych.

Umiejętności (potrafi): rozróżniać metody, techniki i narzędzia diagnozy; umiejętnie stosować zasady prawidłowego kontaktu diagnostycznego; przeprowadzić diagnozę różnych środowisk wychowawczych oraz wybranych problemów; dobrać narzędzia diagnostyczne do potrzeb badanego problemu; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać swoje profesjonalne umiejętności; korzystając z różnych źródeł oraz w oparciu o posiadaną wiedzę oraz umiejętności zaplanować i zrealizować działania/ zajęcia z udziałem zwierząt i/lub na ich temat, dostosowane do potrzeb osób w nich uczestniczących.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): odpowiedzialności za własne przygotowanie do pracy diagnostycznej; dostrzegania problemów i oczekiwania osób, z którymi podejmuje współpracę, a także rozstrzygania podstawowych dylematów natury moralnej oraz etycznej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

16. Psychologia relacji człowiek-zwierzę

Cel kształcenia: przedstawienie zagadnień z zakresu psychologii relacji człowiek-zwierzę w tym mechanizmów i uwarunkowań przywiązania ludzi do zwierząt towarzyszących. Przeanalizowanie kwestii niehumanitarnego traktowania zwierząt. Zapoznanie z najnowszymi wynikami badań z zakresu psychologii Human-Animal Bond.

Treści merytoryczne: usytuowanie Human-Animal Studies względem dyscyplin naukowych jak psychologia porównawcza, psychologia środowiskowa, psychologia ekologiczna. Perspektywa psychologii rozwojowej dotycząca więzi między ludźmi a zwierzętami (Human-Animal Bond). Psychologiczne uwarunkowania relacji człowiek-zwierzę. Psychologia różnic indywidualnych. Psychologiczne mechanizmy przemocy wobec zwierząt i związki z przemocą domową. Śmierć zwierzęcia jako doświadczenie straty. Współczesne kierunki badań w paradygmacie interakcji człowiek-zwierzę. Metody i narzędzia pomiaru przywiązania, więzi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia na temat teoretycznych podstaw interakcji człowiek-zwierzę (Human-Animal Relationship), w tym uwarunkowania psychologiczne, etologiczne; zagadnienia na temat rozwoju człowieka, w tym psychologii emocji i motywacji, temperamentu, różnic indywidualnych.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę z zakresu psychologii zdobytą w ramach studiowanego przedmiotu, w analizie i rozwiązywaniu problemów pojawiających się w działaniach, w interakcji człowiek-zwierzę; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać swoje profesjonalne umiejętności, korzystając z różnych źródeł.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zgłębiania wiedzy na temat współżycia ludzi i zwierząt, psychologicznych zależności i uwarunkowań interakcji między nimi.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

17. Psychologia kliniczna

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy z zakresu psychopatologii. Przekazanie wiadomości o powstawaniu i rozwoju różnego typu zaburzeń psychicznych oraz możliwościach ich leczenia, a także terapii i profilaktyki chorób i zaburzeń psychicznych.

Treści merytoryczne: wprowadzenie do psychologii klinicznej, podstawowe terminy, klasyfikacje zaburzeń psychicznych. Objawy i zespoły zaburzeń psychicznych. Zaburzenia wieku dziecięcego i adolescencji (m.in. zaburzenia zachowania, ADHD, zaburzenia lękowe, depresja, całościowe zaburzenia rozwojowe, upośledzenie umysłowe). Wybrane zaburzenia diagnozowane u osób dorosłych. Organiczne zaburzenia psychiczne oraz konsekwencje urazów mózgu. Rola stresu w powstawaniu zaburzeń psychicznych. Schizofrenia - typy, objawy, specyfika funkcjonowania. Zaburzenia lękowe i ich wpływ na codzienność jednostki.

Zaburzenia nastroju - depresja, mania, zaburzenie dwubiegunowe. Zaburzenia psychoseksualne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię stosowaną w zakresie psychologii klinicznej; objawy (dotyczące zachowania, emocji oraz myślenia) występujące w przypadku pojawienia się różnych zaburzeń psychicznych wśród dzieci, młodzieży i dorosłych; czynniki sprzyjające występowaniu zaburzeń psychicznych.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać przejawy zaburzeń psychicznych pojawiających się w różnych okresach rozwojowych; dokonać analizy potencjalnych przyczyn wystąpienia zaburzenia (z uwzględnieniem czynników biologicznych, środowiskowych czy psychologicznych); wyszukiwać oraz korzystać z psychologicznych informacji na temat poszczególnych zaburzeń psychicznych by lepiej rozumieć sytuację jednostki; w formie ustnej zaprezentować swoje przemyślenia dotyczące problematyki związanej z psychologią kliniczną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie, uwzględniając przy tym zmienność otoczenia i potrzebę podwyższania swoich kompetencji zawodowych; profesjonalnego pełnienia roli zawodowej z uwzględnieniem wykorzystania w niej wiedzy psychologicznej; przestrzegania zasad etycznych w swojej pracy i szanowania prawa swoich podopiecznych/klientów.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

18. Biomechanika

Cel kształcenia: poznanie zróżnicowania anatomicznego człowieka. Poznanie budowy narządów ruchu. Zrozumienie mechaniki ruchu. Zdolność dostrzeżenia i rozumienia zależności pomiędzy strukturą i funkcją poszczególnych narządów ruchu.

Treści merytoryczne: biomechanika jako interdyscyplinarna dziedzina wiedzy z pogranicza anatomii, antropometrii i kinezylogii. Budowa i podział kości. Kranioskopia i kranioimetria - dokładna budowa i pomiary czaszki na podstawie kształtu określonych elementów budowy anatomicznej. Osteoskopia i osteometria – budowa i pomiary szkieletu pozaczaszkowego oraz ocena płci i wieku na podstawie budowy czaszki oraz kośćca pozaczaszkowego. Antropometria - badania osobników żywych, opis cech jakościowych i pomiary cech ilościowych. Biomechanika narządów ruchu człowieka. Typy połączeń kości. Budowa i podział stawów. Omówienie i demonstracja biomechaniki wybranych stawów człowieka. Pomiary ruchomości stawów. Budowa i typy mięśni. Funkcjonalne ujęcie biomechaniki wybranych mięśni szkieletowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): budowę anatomiczną struktur biernego i czynnego układu ruchu człowieka; funkcje poszczególnych narządów w tych układach.

Umiejętności (potrafi): obsłużyć przyrządy pomiarowe; wykonać pomiary struktur układu ruchu człowieka na szkielecie lub osobniku żywym; rozpoznać i odszukać określone punkty antropometryczne; dostrzec mechaniczną zależność pomiędzy budową i funkcją poszczególnych narządów układu ruchu człowieka; pracować samodzielnie oraz w zespole.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

19. Pedagogika społeczna

Cel kształcenia: uporządkowanie wiedzy z zakresu pedagogiki społecznej, jej genezy, obszarów zainteresowań, a także ukazanie prakseologicznego charakteru tejże dyscypliny naukowej. Wykształcenie umiejętności analizy i syntezy zdobytej wiedzy z zakresu pedagogiki społecznej, a także dostrzeganie uniwersalności i aktualności podejmowanych w ramach dyscypliny problemów.

Treści merytoryczne: pedagogika społeczna – geneza, czołowi przedstawiciele, podstawowe pojęcia. Pedagogika społeczna wobec wyzwań współczesności. Analiza zjawiska ubóstwa,

bezrobocia i innych kwestii społecznych. Analiza środowisk wychowawczych - stan, zagrożenia, perspektywy. Rodzina jako środowisko wychowawcze. Grupa rówieśnicza- szanse i zagrożenia. Szkoła jako środowisko wychowawcze. Środowisko lokalne - środowiskiem wychowawczym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia z obszaru nauk humanistycznych i społecznych, przydatne w zrozumieniu zjawisk oraz procesów istotnych z punktu widzenia studiowanego kierunku; tradycyjne i nowe teorie, nurty, metody, narzędzia oraz techniki wykorzystywane w pracy edukacyjnej wychowawczej, opiekuńczej i terapeutycznej oraz możliwościach jej wspomagania zajęciami z udziałem zwierząt i na ich temat.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę i umiejętności z zakresu nauk społecznych i humanistycznych, zdobytą w ramach studiowanego kierunku, w analizie i rozwiązywaniu problemów pojawiających się w działaniach, związanych z wykorzystaniem interakcji człowiek-zwierzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób, z którymi podejmuje współpracę, a także rozstrzygania podstawowych dylematów natury moralnej oraz etycznej (profesjonalizm, etyka zawodowa, dobrostan zwierząt, stan środowiska).

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

20. Pedagogika specjalna

Cel kształcenia: zapoznanie z głównymi problemami z zakresu pedagogiki specjalnej, budowanie właściwych postaw wobec osób z niepełnosprawnością oraz praktyczne przygotowanie do podjęcia działalności w zakresie wsparcia i pomocy osobom niepełnosprawnym.

Treści merytoryczne: pedagogika specjalna jako nauka. Niepełnosprawność w dyskursie naukowym. Koncepcje niepełnosprawności. Specyfika funkcjonowania rodziny z dzieckiem z niepełnosprawnością. Paradygmaty pedagogiki specjalnej. Znaczące kategorie w pedagogice specjalnej (podmiotowość, tożsamość, marginalizacja, wykluczenie). Aktualne problemy pedagogiki specjalnej. Dorosłość osób niepełnosprawnych. Postawy społeczne oraz wsparcie społeczne wobec osób z niepełnosprawnością. Znane osoby z niepełnosprawnością i ich wpływ na zmianę postrzegania możliwości i miejsca osoby niepełnosprawnej w społeczeństwie. Wizerunek osób z niepełnosprawnością w kulturze i sztuce. Placówki opiekuńczo-wychowawcze w życiu osób niepełnosprawnych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): tradycyjne i nowe teorie, nurty, metody, narzędzia oraz techniki wykorzystywane w pracy edukacyjnej, wychowawczej, opiekuńczej i terapeutycznej oraz możliwości jej wspomagania zajęciami z udziałem zwierząt i na ich temat.

Umiejętności (potrafi): w oparciu o posiadaną wiedzę oraz umiejętności, zaplanować i zrealizować działania/zajęcia z udziałem zwierząt dostosowane do potrzeb osób w nich uczestniczących; pracować samodzielnie i w zespole, w tym wyznaczać i kontrolować zadania w ramach realizowanych prac.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

21. Żywnienie zwierząt użytkowych i amatorskich

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy z zakresu roli składników pokarmowych w żywieniu zwierząt i ich zawartości w paszach. Zapoznanie ze specyfiką żywienia zwierząt użytkowych i zwierząt amatorskich w zależności od budowy przewodu pokarmowego. Nabycie umiejętności rozpoznawania pasz, charakterystyki ich wartości odżywczej i efektywnego wykorzystywania w dawkach, dietach czy mieszankach w żywieniu zwierząt użytkowych i amatorskich.

Treści merytoryczne: składniki odżywcze i ich rola w żywieniu zwierząt. Różnice w specyfice trawienia i wykorzystania składników pokarmowych przez różne gatunki zwierząt. Charakterystyka wartości odżywczej pasz i dodatków paszowych w aspekcie ich zastosowania w żywieniu zwierząt użytkowych i amatorskich. Czynniki determinujące potrzeby pokarmowe zwierząt. Ocena jakości konserwowanych pasz objętościowych. Bilansowanie i ocena dawek, mieszanek i diet.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rolę składników odżywczych w żywieniu zwierząt i sposoby określania ich zawartości w paszach/karmie; różnice w specyfice trawienia i wynikające z tego wymagania pokarmowe zwierząt; różnice w wartości odżywczej pasz i ich stosowania w żywieniu zwierząt; skutki stosowania niezbilansowanych diet.

Umiejętności (potrafi): oszacować wartość energetyczną paszy/karmy, dawek, diety dla zwierząt; rozpoznać pasze/składniki karmy wykorzystywanej w żywieniu różnych gatunków zwierząt; dobrać komponenty do dawek/diet; zbilansować dawkę, mieszankę, dietę dla zwierząt.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): prezentowania postawy analitycznej, podejścia metodologicznego do rozwiązywania problemów dotyczących doboru pasz, bilansowania dawek/diet; prezentowania postawy proekologicznej oraz przestrzegania dobrostanu zwierząt w zakresie żywienia.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

22. Etologia zwierząt

Cel kształcenia: zapoznanie z wiedzą z zakresu etologii zwierząt wykorzystywanych w rekreacji, edukacji i terapii. Uświadomienie konieczności rozpoznawania różnych form zachowania tych zwierząt w zależności od warunków utrzymania, stanu fizjologicznego i wieku. Nabycie umiejętności oceny behawioru zwierząt.

Treści merytoryczne: wprowadzenie do etologii zwierząt – zachowanie jako przedmiot badań. Zasady prowadzenia badań nad zachowaniem zwierząt. Metody badań etologicznych. Zachowania społeczne zwierząt. Zachowanie się zwierząt żyjących gromadnie, hierarchia stada. Zachowania reprodukcyjne zwierząt. Zachowanie się rodziców wobec potomstwa. Stres i jego wpływ na zachowanie się i reakcje zwierząt. Zachowania agresywne i odstępstwa od normalnego zachowania. Zachowanie się zwierząt chorych. Stereotypie. Badanie morfologii zachowania. Praktyczna obserwacja zwierząt. Sporządzanie etogramu zachowań. Zasady doboru zwierząt do rekreacji, edukacji i terapii oraz do ratownictwa.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia z zakresu etologii zwierząt; zachowania zwierząt wykorzystywanych do rekreacji, edukacji i terapii.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać i zinterpretować różne formy zachowania zwierząt wykorzystywanych do rekreacji, edukacji i terapii; z wykorzystaniem poznanych zasad i technik ocenić zachowania zwierząt.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową; ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

23. Chów i hodowla zwierząt amatorskich

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy dotyczącej charakterystyki oraz zasad chowu i hodowli wybranych gatunków zwierząt z grupy towarzyszących i amatorskich, które mogą być wykorzystywane w rekreacji, edukacji i wspomaganiu terapii.

Treści merytoryczne: ogólne zasady chowu i hodowli wybranych gatunków zwierząt towarzyszących i amatorskich, mających znaczenie w rekreacji, edukacji i wspomaganiu terapii. Zapotrzebowanie pokarmowe, zasady żywienia przy różnych typach użytkowania, warunków utrzymania i pielęgnacji, a także podstawowej profilaktyki weterynaryjnej.

Zapewnienie dobrostanu ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb behawioralnych poszczególnych gatunków.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane gatunki i rasy zwierząt amatorskich i towarzyszących, a także zasady ich chowu i hodowli; podstawowe wyposażenie klatek i pomieszczeń niezbędnych do utrzymania zwierząt amatorskich w warunkach dobrostanu oraz postępowanie ze zwierzętami podczas zajęć z ich udziałem; wpływ hodowli zwierząt amatorskich na funkcjonowanie obszarów wiejskich, agroturystyki, rekreacji oraz możliwości ich rozwoju.

Umiejętności (potrafi): prawidłowo prowadzić hodowlę, chów i użytkowanie zwierząt amatorskich i towarzyszących; zastosować w praktyce sprzęt i urządzenia niezbędne do obsługi zwierząt podczas procesu hodowlanego, a także zajęć prowadzonych z ich udziałem; korzystać z wiedzy zdobytej w ramach przedmiotu dotyczącej optymalizacji warunków środowiska i dobrostanu zwierząt podczas ich chowu i użytkowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): perspektywicznego myślenia dotyczącego wykorzystania zdobytej wiedzy i umiejętności w działaniach związanych z chowem i hodowlą zwierząt amatorskich i towarzyszących; dostrzegania potrzeb i oczekiwań współpracowników oraz rozwiązywania problemów natury moralnej oraz etycznej, dotyczących dobrostanu zwierząt amatorskich oraz ich wpływu na środowisko naturalne.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

24. Edukacja zdrowotna

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy na temat zdrowia, czynników go warunkujących, profilaktyki najczęstszych chorób i zaburzeń oraz zagadnień dotyczących promocji zdrowia i edukacji zdrowotnej. Zwiększenie zainteresowania własnym zdrowiem i uwrażliwienie na zdrowie dzieci i młodzieży szkolnej.

Treści merytoryczne: podstawowa terminologia związana z edukacją zdrowotną i promocją zdrowia. Czynniki warunkujące zdrowie i zdrowy styl życia. Koncepcje i podstawy teoretyczne edukacji zdrowotnej. Edukacja zdrowotna w promocji zdrowia i zdrowego stylu życia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię z dziedziny edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia; cele, organizację i funkcjonowanie instytucji promujących zdrowy styl życia; koncepcje i podstawy teoretyczne edukacji zdrowotnej.

Umiejętności (potrafi): podjąć działania o charakterze praktycznym, promującym zdrowie i zdrowy styl życia; wykorzystać wiedzę teoretyczną z zakresu edukacji zdrowotnej w celu analizy problemów edukacyjnych i terapeutycznych związanych z pedagogiką.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu; przestrzegania zasad higieny i etyki zawodowej, bezpieczeństwa pracy, dbałości o dorobek i tradycje zawodu oraz odpowiedzialności za skutki prowadzonej działalności.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

25. Metody terapii osób z niepełnosprawnościami sensorycznymi

Cel kształcenia: zapoznanie ze specyfiką funkcjonowania osób z niepełnosprawnością sensoryczną.

Treści merytoryczne: pedagogika osób z niepełnosprawnością wzrokową (terminologia, następstwa funkcjonalne uszkodzeń wzroku; czynniki wpływające na funkcjonowanie wzrokowe; pismo niewidomych - alfabet Braille'a; pomoce dla dzieci oraz osób dorosłych niewidomych i słabo widzących; metody terapii dzieci i dorosłych z uszkodzeniem wzroku). Pedagogika osób z niepełnosprawnością słuchową (terminologia, następstwa funkcjonalne uszkodzeń słuchu, klasyfikacje, rodzaje oraz przyczyny uszkodzenia słuchu; funkcjonowanie dzieci i dorosłych niesłyszących i słabosłyszących, konsekwencje uszkodzeń słuchu; metody porozumiewania się osób z uszkodzeniem słuchu; zasady porozumiewania się z osobami niesłyszącymi i słabosłyszącymi; metody terapii dzieci i dorosłych z uszkodzonym słuchem). Pedagogika osób z niepełnosprawnością wzrokowo – słuchową (terminologia, klasyfikacje

oraz przyczyny głuchoślepoty; funkcjonowanie dzieci i dorosłych z poważnym jednoczesnym uszkodzeniem wzroku i słuchu; metody porozumiewania się osób głuchoniewidomych; metody terapii głuchoniewidomych dzieci oraz osób dorosłych).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): specyfikę funkcjonowania osób z niepełnosprawnością sensoryczną.

Umiejętności (potrafi): udzielić wsparcia w podstawowych czynnościach osobom z niepełnosprawnościami sensorycznymi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób z niepełnosprawnościami sensorycznymi.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

26. Chów i hodowla zwierząt użytkowych

Cel kształcenia: przyswojenie wiedzy z zakresu biologicznych podstaw chowu oraz wybranych technologii produkcji różnych gatunków zwierząt użytkowych.

Treści merytoryczne: przegląd ras oraz typów użytkowych wybranych gatunków zwierząt. Charakterystyka biologiczno - hodowlana zwierząt użytkowych. Stan i organizacja hodowli oraz doskonalenie zwierząt. Wybrane technologie produkcji zwierzęcej. Zasady rozrodu i wychowu oraz specyfika żywienia wybranych gatunków zwierząt. Zasady BHP związane z hodowlą i użytkowaniem zwierząt. Specyfika żywienia różnych gatunków zwierząt. Biologia rodziny pszczelej. Wybrane elementy z zakresu profilaktyki, oceny cech użytkowych i doskonalenia zwierząt. Charakterystyka pokroju i cech użytkowych wybranych ras zwierząt.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe gatunki, rasy i typy użytkowe zwierząt; przeznaczenie podstawowego sprzętu i obiektów niezbędnych w utrzymaniu i obsłudze zwierząt; podstawowe zagadnienia z zakresu higieny i profilaktyki zootechnicznej.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się podstawowym sprzętem niezbędnym w obsłudze zwierząt oraz podczas zajęć prowadzonych z ich udziałem; ocenić warunki utrzymania zwierząt; wykorzystać zdobyte umiejętności w hodowli, chowie i użytkowaniu zwierząt wykorzystywanych do rekreacji, edukacji i terapii; ocenić przydatność, skutki i możliwości wdrożenia standardowych działań związanych z różnymi technologiami produkcji zwierzęcej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przestrzegania zasad BHP oraz odpowiedzialności za skutki prowadzonej działalności, uczenia się przez całe życie w kontekście zmieniających się potrzeb rynku pracy oraz panującej na nim konkurencji.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

27. Higiena i dobrostan zwierząt

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy o znaczeniu higieny i warunków mikroklimatycznych oraz zabiegów hodowlano-pielęgnacyjnych w kształtowaniu dobrostanu zwierząt. Przekazanie wiedzy o wpływie czynników biometeorologicznych na zwierzęta oraz metodach jego oceny. Nabycie umiejętności przeprowadzenia oceny warunków zoohigienicznych oraz wykonywania podstawowych zabiegów pielęgnacyjno-hodowlanych w środowisku bytowania zwierząt w kontekście wymagań dobrostanu.

Treści merytoryczne: dobrostan zwierząt i jego etyczne aspekty. Fizjologiczne, behawioralne i zdrowotne kryteria oceny dobrostanu. Metody oceny dobrostanu zwierząt. Problem bezdomności i rola schronisk dla zwierząt. Biometeorologiczne klasyfikacje pogody w aspekcie wpływu na organizmy zwierząt. Znaczenie higieny w środowisku bytowania zwierząt. Zabiegi pielęgnacyjno-hodowlane na fermie zwierząt. Zabiegi asenizacyjne i ich rodzaje.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zagadnienia z zakresu higieny oraz metod kształtowania dobrostanu zwierząt, poszerzone o ukierunkowaną wiedzę zdobytą w ramach kierunku studiów.

Umiejętności (potrafi): ocenić, korzystając z ukierunkowanej wiedzy i umiejętności zdobytych w ramach kierunku studiów, warunki środowiska i dobrostanu zwierząt; podjąć

działania mające na celu ich optymalizację; pracować samodzielnie i w zespole, wyznaczać i kontrolować zadania w ramach realizowanych prac.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób, z którymi podejmuje współpracę, a także rozstrzygania podstawowych dylematów związanych z etyką zawodową oraz dobrostanem zwierząt.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

28. Pracownia szkolenia zawodowego

Cel kształcenia: zdobycie umiejętności korzystania z wiedzy dotyczącej specyfiki produkcji zwierzęcej w wybranych, zgodnie z blokiem, obszarach produkcji.

Treści merytoryczne: przedstawienie ogólnych zasad odbywania praktyk kierunkowych. Określenie celu i specyfiki praktyki kierunkowej – poznanie ogólnych zasad funkcjonowania gospodarstw rolnych, warunków zoohigienicznych w pomieszczeniach inwentarskich, elementów zarządzania i kierowania gospodarstwem, ekonomiki i organizacji produkcji zwierzęcej (bydło, owce, trzoda chlewna, konie, chów i hodowla drobiu, pasieki, ogrody zoologiczne). Miejsca odbywania praktyk i ich charakterystyka: obiekty inwentarskie w gospodarstwach rolnych, mleczarnie, zakłady mięsne, sklepy i hurtownie zoologiczne, fermy zwierząt futerkowych, Stacje Hodowli i Unasienniania Zwierząt, Ośrodki Doradztwa Rolniczego, Agencja Rozwoju Regionalnego, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): poszczególne gatunki zwierząt i ich specyfikę zachowania.

Umiejętności (potrafi): dokonać krytycznej analizy stosowanych technologii, procesów, systemów, pod kątem ich innowacyjności, efektywności, a także wpływu na jakość produktu i środowisko.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodoskonalenia zawodowego oraz ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

29. Diagnostyka i profilaktyka chorób zwierząt

Cel kształcenia: poznanie podstawowych zasad badania klinicznego zwierząt. Diagnozowanie różnicowe na podstawie objawów chorobowych. Interpretacja wyników badań laboratoryjnych. Poznanie zasad postępowania profilaktycznego przy wybranych chorobach zwierząt.

Treści merytoryczne: Propedeutyka badania klinicznego zwierząt – koni, przeżuwaczy, psów, kotów, trzody. Etiologia i symptomatologia powszechnych chorób układu powłokowego, pokarmowego, oddechowego, krążenia, moczowego, mięśniowo-stawowego, nerwowego oraz zaburzeń metabolicznych. Metody diagnostyki laboratoryjnej i interpretacja wyników. Profilaktyka wybranych chorób pasożytniczych, zakaźnych i niezakaźnych oraz związanych ze sposobami utrzymania, żywienia i użytkowania zwierząt. Analiza przypadków klinicznych w aspekcie czynników żywieniowych i środowiskowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): anatomiczne i fizjologiczne uwarunkowania interakcji organizmu zwierzęcego ze środowiskiem i człowiekiem; sposoby chowu, hodowli i użytkowania zwierząt z zachowaniem ich dobrostanu.

Umiejętności (potrafi): przygotować i przeprowadzić zajęcia z udziałem ludzi i zwierząt z uwzględnieniem specyficznych uwarunkowań dobrostanu zwierząt.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwiązywania napotkanych problemów z zachowaniem zasad etycznych, dobrostanu zwierząt i bezpieczeństwa i higieny pracy; ponoszenia konsekwencji z podejmowanych decyzji.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

30. Podstawy rehabilitacji

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi zagadnieniami z zakresu rehabilitacji medycznej. Nabycie wiedzy i umiejętności nieodzownych w kontaktach z pacjentem oraz wspomaganiu jego terapii.

Treści merytoryczne: podstawy rehabilitacji. Sprzęt rehabilitacyjny. Schorzenia i dysfunkcje wymagające postępowania rehabilitacyjnego. Zasady i specyfika postępowania rehabilitacyjnego w zależności od schorzenia i dysfunkcji pacjenta. Metody oddziaływania w rehabilitacji. Czynniki wpływające na efektywność rehabilitacji. Możliwości zastosowania terapii skojarzonej. Rola komunikacji z pacjentem w postępowaniu rehabilitacyjnym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): elementarne zagadnienia na temat niepełnosprawności; rolę i metody rehabilitacji medycznej oraz jej wspomagania; podstawy oddziaływania czynników fizycznych na organizm człowieka w postępowaniu rehabilitacyjnym.

Umiejętności (potrafi): dostrzegać podstawowe zależności między budową i funkcjami organizmu człowieka; identyfikować w zakresie podstawowym prawidłowości i nieprawidłowości czynności wybranych narządów pacjenta w kontekście działań profilaktycznych lub wymagających postępowania rehabilitacyjnego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poniesienia odpowiedzialności za brak profesjonalizmu w działaniach podejmowanych z udziałem pacjenta wymagającego terapii.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

31. Metodyka pracy z osobami z autyzmem

Cel kształcenia: przygotowanie do indywidualnej pracy z dzieckiem z autyzmem. Zapoznanie z wybranymi metodami pracy z osobami z autyzmem, z jednoczesnym nabyciem umiejętności ich zastosowania. Zapoznanie z podstawowymi zagadnieniami z zakresu zaburzeń autystycznych.

Treści merytoryczne: autyzm podstawowe pojęcia i definicje. Charakterystyka dziecka z autyzmem. Spektrum zaburzeń autystycznych. Etiologia. Mity na temat autyzmu. Kryteria diagnostyczne w autyzmie. Metody i narzędzia diagnostyczne. Wybrane metody pracy z osobami z autyzmem. Zasady pracy z osobą z autyzmem. Edukacja osób z autyzmem. Zasady tworzenia programów edukacyjnych. Zachowania niepożądane i metody ich eliminowania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): potrzeby osób z autyzmem, możliwości rehabilitacyjne i terapeutyczne; podstawowe pojęcia z zakresu autyzmu; specyfikę funkcjonowania osób z autyzmem; metody pracy z osobami z autyzmem.

Umiejętności (potrafi): dobierać odpowiednie formy i metody pracy oraz wykorzystywać właściwe środki i materiały w celu realizacji zadań edukacyjnych, wychowawczych i rehabilitacyjnych z osobami z autyzmem; diagnozować, analizować i prognozować sytuacje pedagogiczne oraz dobierać właściwe strategie realizowania działań edukacyjnych, wychowawczych i rehabilitacyjnych; wypowiadać się w mowie i piśmie na temat autyzmu; pracować w grupie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową; doceniania znaczenia podstaw teoretycznych dla realizacji zadań praktycznych w zakresie edukacji, wychowania i terapii osób z autyzmem.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

32. Oligofrenopedagogika

Cel kształcenia: zaznajomienie z obszarem zainteresowań teorii i praktyki pedagogiki osób z niepełnosprawnością intelektualną.

Treści merytoryczne: etiologia niepełnosprawności. Nazewnictwo, definiowanie i klasyfikacje niepełnosprawności intelektualnej. Charakterystyka osób z niepełnosprawnością intelektualną. Osoba z niepełnosprawnością intelektualną w dyskursie publicznym. Rola nastawienia

społecznego w procesie oddziaływania rehabilitacyjnego na osoby z niepełnosprawnością intelektualną. Edukacja i wychowanie osób z niepełnosprawnością intelektualnie. System oświatowo-wychowawczy dla dzieci w stopniu lekkim. System oświatowo-wychowawczy dla dzieci w stopniu głębszym. Wczesna interwencja, przedszkole, szkolnictwo. Dziecko z niepełnosprawnością intelektualną w rodzinie. Zespoły i zaburzenia współwystępujące z niepełnosprawnością intelektualną.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia obejmujące tradycyjne i nowe teorie, nurty, metody, narzędzia oraz techniki wykorzystywane w pracy edukacyjnej, wychowawczej, opiekuńczej i terapeutycznej; możliwości jej wspomagania zajęciami z udziałem zwierząt.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę i umiejętności z zakresu nauk społecznych i humanistycznych, w analizie i rozwiązywaniu problemów pojawiających się w pracy z osobami z niepełnosprawnością intelektualną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podjęcia aktywności zawodowej, związanej ze studiowanym kierunkiem studiów; dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób z niepełnosprawnością intelektualną, z którymi podejmuje współpracę; rozstrzygania podstawowych dylematów natury moralnej oraz etycznej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

33. Metody terapii osób z niepełnosprawnością ruchową

Cel kształcenia: zaznajomienie z podstawowymi problemami wynikającymi z niepełnej sprawności ruchowej. Kształtowanie właściwych postaw wobec osób z niepełnosprawnością ruchową. Przekazanie wiedzy na temat diagnozowania, objawów, rehabilitacji i konsekwencji niepełnosprawności ruchowej.

Treści merytoryczne: choroby przewlekłe postępujące (miopatie, zapalenie wielomięśniowe, rdzeniowy zanik mięśni, przewlekłe zespoły pozapiramidowe), uszkodzenie rdzenia kręgowego (urazowe, nieurazowe konsekwencje zapalenia rdzenia kręgowego, guzy rdzenia, ostre zapalenie rogów przednich rdzenia, choroby demielinizacyjne, stwardnienie rozsiane). Uszkodzenia nerwów obwodowych. Układowe zniekształcenia: choroby narządu ruchu (choroby zwyrodnieniowe, tzw. zmiany „zużycia” narządu ruchu, neuropatie, entezopatie, napadowy kręcz karku, kręgozmyk, choroba Dupuytrena). Traumatologia narządu ruchu (uszkodzenie tkanek miękkich, kości, stawów, kręgosłupa, klatki piersiowej, miednicy, kończyn dolnych i górnych, amputacje). Mózgowe porażenia dziecięce.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): tradycyjne i ogólne teorie, nurty, metody, narzędzia oraz techniki wykorzystywane w pracy edukacyjnej, wychowawczej, opiekuńczej i terapeutycznej oraz możliwości jej wspomagania zajęciami z udziałem zwierząt i na ich temat.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę i umiejętności z zakresu nauk społecznych i humanistycznych, w analizie i rozwiązywaniu problemów pojawiających się w działaniach związanych z wykorzystaniem interakcji człowiek-zwierzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób, z którymi podejmuje współpracę, a także rozstrzygania podstawowych dylematów natury moralnej oraz etycznej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

34. Metody terapii osób z niepełnosprawnościami sprzężonymi

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi zagadnieniami teoretycznymi na temat specyfiki funkcjonowania dzieci i młodzieży, osób dorosłych z niepełnosprawnościami sprzężonymi oraz możliwościami wspomagania ich rozwoju.

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia: niepełnosprawność sprzężona, złożona, wielozakresowa, wieloraka, wielobjawowa, współobecna, głuchoślepotą, surdoflopedagogika, osoba głuchoniewidoma, głuchoniewidome dziecko. Przyczyny uszkodzeń sprzężonych oraz głuchoślepoty. Wpływ uszkodzeń wielozakresowych na rozwój dziecka. Następstwa niepełnosprawności sprzężonych. Zjawisko kompensacji niepełnosprawności. Rehabilitacja dzieci,

młodzieży, osób dorosłych z niepełnosprawnością sprzężoną oraz głuchoniewidomych. Znaczenie wczesnego rozpoznania i wczesnej stymulacji rozwojowej. Nauka orientacji przestrzennej, poruszania się, komunikacji, czynności codziennych. Poradnictwo surdotypopedagogiczne. Osoba z niepełnosprawnością sprzężoną w środowisku rodzinnym, lokalnym oraz innych kręgach społecznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody oceny stanu zdrowia oraz objawy i przyczyny wybranych zaburzeń i zmian chorobowych.

Umiejętności (potrafi): porozumiewać się z wykorzystaniem różnych kanałów i technik komunikacyjnych ze specjalistami w języku polskim i języku obcym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania szacunku wobec pacjenta, klienta, grup społecznych oraz wykazywania troski o ich dobro.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

35. Komunikacja alternatywna i wspomagająca

Cel kształcenia: przybliżenie problematyki udostępniania niepełnosprawnym różnorodnych alternatywnych i wspomagających form komunikacji. Zapoznanie z wybranymi sposobami porozumiewania się. Nauka rozpoznawania potrzeb wprowadzenia alternatywnych form komunikacji w życiu konkretnej osoby niepełnosprawnej.

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia: komunikacja, komunikowanie się, porozumiewanie się, komunikacja alternatywna, wspomagająca, wspomagana i niewspomagana. Możliwości podejmowania alternatywnych form komunikacji z drugim człowiekiem. Osoby o specjalnych potrzebach w zakresie porozumiewania się (charakterystyka grupy). Podstawowe błędy popełniane przez osoby stykające się z człowiekiem nie porozumiewającym się językiem mówionym. Różne formy alternatywnej i wspomaganej komunikacji: fonogesty, system językowo-migowy, polski język migowy, bobomigi, system Bliss, piktogramy, PCS, komunikacja wspomagana, komunikacja oparta na przedmiotach. Środki techniczne służące komunikacji z osobą niepełnosprawną. Rola alternatywnych form porozumiewania się człowieka nie porozumiewającego się językiem mówionym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): procesy komunikowania się interpersonalnego i społecznego z osobami niepełnosprawnymi, w tym z osobami nie posługującymi się językiem mówionym, prawidłowości i zakłócenia w tych procesach; specyfikę komunikowania się osób z różnymi niepełnosprawnościami.

Umiejętności (potrafi): opracować niezbędne działania w celu nawiązania komunikacji z osobą niepełnosprawną; przeprowadzić celową obserwację, rozpoznać i wyjaśnić sytuacje komunikacyjne u osób nie posługujących się językiem mówionym; rozpoznać potrzeby komunikacyjne osób niepełnosprawnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego dokształcania się zawodowego i rozwoju osobistego; świadomego podejmowania działań pedagogicznych na rzecz osób nie posługujących się językiem mówionym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

36. Andragogika

Cel kształcenia: przybliżenie wiedzy o andragogice jako nauce. Zapoznanie z pojęciami andragogiki. Uwrażliwienie na problemy występujące w fazie dorosłości. Wskazanie na potrzeby edukacyjne i możliwości edukacji osób we wczesnej, średniej i późnej dorosłości. Zapoznanie ze specyfiką kształcenia osób w fazie dorosłości i późnej dorosłości. Ukazanie instytucji edukacji dorosłych.

Treści merytoryczne: andragogika jako nauka (definicja, przedmiot badań, działy i zadania). Okres dorosłości w perspektywie andragogicznej. Specyfika rozwoju i edukacji człowieka w fazie wczesnej, średniej i późnej dorosłości. Człowiek dorosły jako uczeń (pojęcie kształcenia dorosłych, funkcje i zadania edukacji dorosłych, metody i zasady dydaktyczne, modele pracy edukacyjnej). Planowanie zajęć edukacyjnych z osobami dorosłymi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): ogólne zagadnienia o andragogice jako nauce oraz specyfice edukacji dorosłych.

Umiejętności (potrafi): zastosować wiedzę i umiejętności z zakresu nauk społecznych w analizie i planowaniu różnych form edukacyjnych przeznaczonych dla ucznia dorosłego; uczyć się przez całe życie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

37. Choroby odzwierzęce

Cel kształcenia: uświadomienie o sposobach i możliwościach zarażenia chorobami odzwierzęcymi podczas obcowania ze zwierzętami oraz zapoznanie z działaniami podejmowanymi w celu zapobiegania ich wystąpieniu i ze sposobami zwalczania tego typu chorób.

Treści merytoryczne: rys historyczny nauki o chorobach odzwierzęcych. Epidemiologiczne i społeczne uwarunkowania ich występowania. Sytuacja epidemiologiczna na świecie i w kraju. Nowo pojawiające się zoonozy. Podział chorób odzwierzęcych na bakteryjne, wirusowe, grzybicze, prionowe, inwazyjne oraz riketsjozy i chlamydiozy. Charakterystyka najważniejszych jednostek chorobowych ze szczególnym uwzględnieniem ich etiologii, sposobów zarażenia, wektorów, dróg i mechanizmów szerzenia się oraz podstawowych objawów chorobowych. Podstawy odporności przeciwzakaźnej – budowa i czynności układu immunologicznego oraz jego mechanizmy efektorowe. Postępowanie przeciw epidemiologiczne. Prawne aspekty zwalczania zoonoz. Instytucje państwowe zajmujące się rejestracją i zwalczaniem zoonoz. Bioterroryzm jako istotne zagrożenie współczesnej cywilizacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia i definicje z zakresu epidemiologii; najważniejsze zoonozy oraz zasady ich zwalczania; działania profilaktyczne podejmowane w celu ochrony przed zoonozami.

Umiejętności (potrafi): ocenić ryzyko zagrożenia zoonozami w kontakcie ze zwierzętami; podjąć odpowiednie działania z zakresu zwalczania chorób zakaźnych w przypadku zaobserwowania podstawowych objawów tego typu chorób u zwierząt; stosować działania profilaktyczne, których celem jest ochrona przed zoonozami pochodzenia bakteryjnego, wirusowego, prionowego i pasożytniczego; umiejętnie wyszukiwać i interpretować akty prawne z zakresu zwalczania zoonoz.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania istotności problematyki zoonoz jako chorób zawodowych osób pracujących ze zwierzętami; świadomego przestrzegania zasad higieny i bezpieczeństwa w kontaktach z potencjalnym źródłem zakażenia.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

38. Seminarium licencjackie I

Cel kształcenia: zapoznanie z techniką pisania pracy dyplomowej licencjackiej. Poszerzenie specjalistycznej wiedzy z zakresu danego kierunku studiów. Rozwijanie umiejętności korzystania z komputerowych technik w zakresie przygotowania prezentacji multimedialnej, gromadzenia materiałów źródłowych, obliczeń, edycji tekstu. Kształtowanie nawyku korzystania z różnych źródeł wiedzy z poszanowaniem praw własności intelektualnej. Aktywizowanie do twórczej dyskusji na tematy seminaryjne oraz do wyrażania opinii na temat prac dyplomowych innych studentów.

Treści merytoryczne: zasady pisania pracy dyplomowej - licencjackiej. Typy i metodologia wykonywania prac licencjackich. Zasady korzystania z materiałów źródłowych i ich wykorzystania w pracy. Błędy popełniane przy opracowywaniu pracy licencjackiej. Prezentacja najważniejszych tez pracy dyplomowej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): sposoby pozyskiwania i wykorzystania informacji niezbędnych do przygotowania pracy dyplomowej.

Umiejętności (potrafi): analizować zgromadzone materiały źródłowe pod kątem możliwości ich wykorzystania w pracy dyplomowej; przygotować i przedstawić prezentację multimedialną obejmującą najważniejsze tezy pracy dyplomowej; pracować samodzielnie i w zespole realizując wyznaczone zadania; podjąć twórczą dyskusję na tematy seminaryjne; wyrażać opinie na temat prac dyplomowych innych studentów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rzeczowej i merytorycznej dyskusji; perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

39. Seminarium licencjackie II

Cel kształcenia: zapoznanie z techniką pisanie pracy dyplomowej licencjackiej. Poszerzenie specjalistycznej wiedzy z zakresu danego kierunku studiów. Rozwijanie umiejętności korzystania z komputerowych technik w zakresie przygotowania prezentacji multimedialnej, gromadzenia materiałów źródłowych, obliczeń, edycji tekstu. Kształtowanie nawyku korzystania z różnych źródeł wiedzy z poszanowaniem praw własności intelektualnej. Aktywizowanie do twórczej dyskusji na tematy seminaryjne oraz do wyrażania opinii na temat prac dyplomowych innych studentów.

Treści merytoryczne: zasady pisanie pracy dyplomowej - licencjackiej. Typy i metodologia wykonywania prac licencjackich. Zasady korzystania z materiałów źródłowych i ich wykorzystania w pracy. Błędy popełniane przy opracowywaniu pracy licencjackiej. Prezentacja najważniejszych tez pracy dyplomowej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): sposoby pozyskiwania i wykorzystania informacji niezbędnych do przygotowania pracy dyplomowej.

Umiejętności (potrafi): analizować zgromadzone materiały źródłowe pod kątem możliwości ich wykorzystania w pracy dyplomowej; przygotować i przedstawić prezentację multimedialną obejmującą najważniejsze tezy pracy dyplomowej; pracować samodzielnie i w zespole realizując wyznaczone zadania; podjąć twórczą dyskusję na tematy seminaryjne; wyrażać opinie na temat prac dyplomowych innych studentów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rzeczowej i merytorycznej dyskusji; perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

40. Praca dyplomowa - licencjacka

Cel kształcenia: poznanie i krytyczna analiza wiedzy z zakresu danego kierunku studiów; rozwinięcie umiejętności definiowania problemu analitycznego lub badawczego; stosowanie narzędzi i metod badawczych oraz analitycznych w praktycznej realizacji zagadnień; doskonalenie umiejętności opracowywania wyników badań, analiz oraz przeglądu literatury fachowej; kształtowanie świadomości odpowiedzialności za pracę własną oraz potrzeby podnoszenia kompetencji zawodowych i osobistych.

Treści merytoryczne: praca indywidualna we własnym zakresie pod nadzorem promotora pracy dyplomowej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): sposoby pozyskiwania i wykorzystania informacji niezbędnych do przygotowania pracy dyplomowej; metody statystycznego opracowania zebranego materiału liczbowego.

Umiejętności (potrafi): planować i realizować proste eksperymenty, prace projektowe lub przedstawić inny sposób postępowania służący weryfikacji przyjętego celu pracy

licencjackiej; opracować statystycznie, omówić i dyskutować wyniki badań własnych oraz dokonywać końcowego wnioskowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego podnoszenia kwalifikacji; rzeczowej i merytorycznej dyskusji z promotorem pracy dyplomowej.

Forma prowadzenia zajęć: praca dyplomowa.

IV. PRZEDMIOTY KIERUNKOWE DO WYBORU

1. Hipologia (Blok A)

Cel kształcenia: poznanie konia jako gatunku, jego obecnego znaczenia gospodarczego i cech warunkujących przydatność użytkową na tle innych zwierząt gospodarskich, jak również ogólna znajomość chowu i hodowli koni oraz głównych form ich użytkowania.

Treści merytoryczne: pochodzenie koni. Aktualna sytuacja w hodowli koni w Polsce. Rola i znaczenie gospodarcze koni. Organizacja hodowli koni w Polsce, podstawowe akty prawne. Kierunki wykorzystania koni. Charakterystyka typów użytkowych koni. Rasy koni objęte nadzorem hodowlanym i programami ochrony zasobów genetycznych. Charakterystyczne cechy fenotypowe i interior koni. Budowa koni, ocena eksterieru i chodów. Praca hodowlana (selekcja i dobór). Rozród koni, wychów źrebiąt i młodzięży. Dobrostan i utrzymanie koni. Ogólne zasady obchodzenia się z końmi. Bezpieczeństwo ludzi i koni. Pomieszczenia stajenne, urządzenia przystajenne i pomocnicze. Pielęgnacja codzienna i okresowa koni. Identyfikacja koni. Umaszczenie koni (maści i odmiany). Podstawowa dokumentacja hodowlana. Podstawy żywienia i pojenia koni.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rasy reprezentujące dane typy koni, dla których w Polsce prowadzone są księgi stadne; zagadnienia dotyczące technologii ich odchovu i użytkowania, jak również ich pielęgnacji i dobrostanu; podstawowe zasady żywienia i pojenia koni; metody oceny wartości hodowlanej i użytkowej koni oraz metody selekcji i doboru ze znajomością podstawowych zagadnień dotyczących rozrodu, jak również identyfikacji koni.

Umiejętności (potrafi): wskazać rozwiązania umożliwiające zwiększenie efektywności chowu, hodowli i użytkowania koni; wyszukać wady i zalety związane z przydatnością konia do hodowli oraz danego kierunku użytkowania; prezentować własne stanowisko i poglądy na temat znaczenia gospodarczego i społecznego koni.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie w kontekście zmieniających się przepisów związanych z ochroną zwierząt; rozstrzygania podstawowych dylematów natury genetycznej, hodowlanej, środowiskowej i ekonomicznej związanych z chowem i hodowlą koni oraz ich użytkowaniem; postępowania zgodnie z podstawowymi zasadami etyki w zakresie chowu, hodowli, dobrostanu i użytkowania koni.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

2. Kynologia (Blok B)

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy dotyczącej organizacji kynologii w Polsce i ras psów. Wskazanie zróżnicowanego poziomu organizacyjnego kynologii na świecie oraz poznanie głównych zagadnień z zakresu utrzymania psów, m.in. rozrodu, profilaktyki i żywienia.

Treści merytoryczne: pochodzenie psa domowego, jego systematyka, udomowienie oraz podział współczesnych ras na grupy wg podziału zastosowanego przez Międzynarodową Federację Kynologiczną (FCI). Organizacja hodowli psów rasowych w Polsce, wystaw kynologicznych oraz prób pracy i konkursów psów. Zagadnienia utrzymania psów, m.in. rozród, profilaktyka i żywienie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane rasy psów, określa ich przynależność do grup FCI; metody ich odchovu i użytkowania; podstawowe zasady żywienia psów i ich pielęgnacji; funkcje rozrodcze psów.

Umiejętności (potrafi): prezentować opracowane materiały oraz własne stanowisko dotyczące chowu i hodowli psów; zaproponować rozwiązania możliwe do wykorzystania w chowie i hodowli psów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): postępowania zgodnie z zasadami etyki w hodowli i użytkowaniu tego gatunku; prezentowania postawy proekologicznej i odpowiedzialności za otaczający go świat ożywiony.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

3. Użytkowanie wierzchowe koni (Blok A)

Cel kształcenia: poznanie specyfiki różnych form użytkowania wierzchowego koni. Określenie wymagań stawianych koniom wierzchowym. Założenia pracy z młodym koniem. Doskonalenie umiejętności jeździeckich. Ocena temperamentu i charakteru koni wierzchowych.

Treści merytoryczne: zasady BHP podczas pracy w stajni oraz wierzchowego użytkowania koni. Charakterystyka koni wierzchowych z uwzględnieniem ich charakteru i temperamentu. Sposoby użytkowania wierzchowego koni z uwzględnieniem wykorzystywanych do tego ras. Poprawny dobór koni i sprzętu jeździeckiego w zależności od rodzaju prowadzonej działalności. Zasady prowadzenia jazdy konnej na ujeżdżalni i w terenie. Przygotowanie młodego konia do użytkowania wierzchowego. Szkolenie naturalne koni. Wpływ użytkowania wierzchowego koni na ich kondycję i zdrowie. Pielęgnacja koni użytkowanych wierzchowo.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady użytkowania wierzchowego koni i jego specyfikę, formy oraz zakres oddziaływania; znaczenie konia wierzchowego i jego najważniejsze cechy; zasady bezpieczeństwa, zagadnienia związane z profilaktyką zootechniczną oraz dobrostanem koni obowiązujące podczas użytkowania wierzchowego oraz ogólne zasady pracy osób jeżdżących konno; możliwości spędzania czasu z uwzględnieniem wierzchowego użytkowania koni; tradycyjne i nowe metody, techniki, narzędzia wykorzystywane w pracy ze zwierzętami.

Umiejętności (potrafi): dobierać, przygotowywać i poprawnie wykorzystać konia, stosując obowiązujące zasady bezpieczeństwa; ocenić konia.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykazywania dbałości o zachowanie dobrostanu koni oraz bezpieczeństwa klientów korzystających z usług ośrodków jeździeckich; ciągłego podnoszenia swojej wiedzy z zakresu użytkowania koni, dzięki której lepiej będzie rozumieć skutki własnej działalności w zakresie hodowli i użytkowania koni.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

4. Zwierzęta amatorskie w rekreacji, edukacji i wspomaganiu terapii (Blok B)

Cel kształcenia: zapoznanie z możliwościami i formami wykorzystania wybranych gatunków zwierząt amatorskich i towarzyszących w rekreacji, edukacji oraz wspomaganiu terapii.

Treści merytoryczne: ogólne zasady prowadzenia rekreacji, edukacji oraz wspomagania terapii z udziałem różnych gatunków zwierząt amatorskich i towarzyszących, takich jak: psy, koty, króliki, tchórzofretki, drobne gryzonie, ptaki ozdobne i śpiewające, płazy, gady i bezkręgowce. Dogoterapia, felinoterapia. Zasady wyboru i przygotowania zwierząt do różnych form rekreacji, edukacji oraz terapii. Forma wspomagania terapii tzw. „visiting pets”.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): możliwości wykorzystania różnych gatunków zwierząt amatorskich i towarzyszących w pracy edukacyjnej, wychowawczej, opiekuńczej i terapeutycznej; zasad prowadzenia rekreacji, edukacji oraz wspomagania terapii z udziałem różnych gatunków zwierząt amatorskich i towarzyszących oraz wyboru zwierząt do zooterapii.

Umiejętności (potrafi): zastosować w praktyce sprzęt i urządzenia niezbędne do obsługi zwierząt podczas procesu hodowlanego, a także zajęć prowadzonych z ich udziałem; w oparciu o posiadaną wiedzę, zaplanować i zrealizować zajęcia rekreacyjne lub terapeutyczne z udziałem zwierząt amatorskich i towarzyszących, dostosowane do potrzeb osób w nich uczestniczących.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przestrzegania podstawowych zasad bezpieczeństwa i higieny pracy ze zwierzętami; podjęcia odpowiedzialności za skutki prowadzonej działalności.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

5. Metodyka prowadzenia zajęć hipoterapeutycznych (Blok C)

Cel kształcenia: poznanie zasad obowiązujących podczas zajęć hipoterapeutycznych oraz metod i technik, które można wykorzystywać w hipoterapii w zależności od problemów pacjenta.

Treści merytoryczne: hipoterapia w usprawnianiu osób z niepełnosprawnością intelektualną. Kształtowanie umiejętności społecznych podczas zajęć hipoterapii. Trudne zachowania podczas zajęć hipoterapii. Hipoterapia w rewalidacji osób w spektrum autyzmu. Dokumentacja i planowanie zajęć hipoterapeutycznych. Poprawa integracji sensorycznej podczas hipoterapii. Usprawnianie językowe podczas zajęć hipoterapii. Wykorzystanie hipoterapii do kształtowania komunikacji. Metodyka prowadzenia zajęć hipoterapeutycznych w wybranych schorzeniach (MPD, zespół Down'a, wady postawy, opóźnienia psychoruchowe, osoby niewidome i niedowidzące). Nauka jazdy konnej osób z niepełnosprawnościami.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady obowiązujące podczas zajęć hipoterapii; techniki i ćwiczenia oraz cele ich stosowania podczas hipoterapii w różnych przypadkach.

Umiejętności (potrafi): dobierać różne techniki i ćwiczenia do potrzeb pacjenta; brać aktywny udział w zajęciach hipoterapii przestrzegając zasad bezpieczeństwa; uczyć jeździć konno osoby z niepełnosprawnościami.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy z osobami z niepełnosprawnościami i ma świadomość korzyści jakie daje im hipoterapia i możliwości wykorzystania w tym celu koni; wykazania dbałości o zachowanie dobrostanu koni oraz bezpieczeństwa pacjentów korzystających z hipoterapii postępując zgodnie z zasadami etyki; współpracy z innymi osobami w ramach hipoterapii mając świadomość specyfiki tego rodzaju terapii.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

6. Metodyka pracy kynoterapeutycznej (Blok D)

Cel kształcenia: przedstawienie wiedzy z zakresu metodyki pracy dogoterapeutycznej oraz procedur stosowanych w różnych obszarach działalności. Zapoznanie ze specyfiką pracy dogoterapeuty w kontekście różnych środowisk, m.in. edukacyjnych, opiekuńczych i wychowawczych. Nabycie umiejętności tworzenia własnego warsztatu metodycznego.

Treści merytoryczne: organizacja i zasady pracy dogoterapeuty, podstawowa wiedza dotycząca formalnoprawnych ram pracy w różnych instytucjach (m.in. oświata, polityka społeczna). Procedury stosowane w różnych obszarach działalności dogoterapeutycznej. Formy, metody i narzędzia pracy. Metody pracy grupowej i indywidualnej; projektowanie działań profilaktyczno-edukacyjnych i ewaluacyjnych. Treści kształcenia, ich dobór i układ w zależności od rodzaju aktywności (AAE, AAA, inne), możliwości odbiorców. Wykorzystanie pomocy dydaktycznych w pracy dogoterapeutycznej. Etyka w pracy dogoterapeutycznej. Współpraca dogoterapeuty z innymi podmiotami, instytucjami, organizacjami pozarządowymi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metodykę pracy dogoterapeutycznej oraz procedur stosowanych w różnych obszarach działalności; rolę towarzystwa zwierząt w rozwoju społecznym, emocjonalnym oraz w stanach chorobowych; możliwości rehabilitacyjne i edukacyjne z udziałem zwierząt.

Umiejętności (potrafi): zaplanować i zrealizować działania/zajęcia z udziałem zwierząt i/lub na ich temat, dostosowane do potrzeb osób w nich uczestniczących; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać swoje profesjonalne umiejętności, korzystając z różnych źródeł.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podejmowania działań z udziałem zwierząt; uczestnictwa w formacjach realizujących działania psychopedagogiczne z udziałem psa;

dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób, z którymi podejmuje współpracę, a także rozstrzygania podstawowych dylematów natury moralnej oraz etycznej (profesjonalizm, etyka zawodowa, dobrostan zwierząt, stan środowiska).

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

7. Hipoterapia (Blok C)

Cel kształcenia: poznanie specyfiki hipoterapii oraz zasad i możliwości wykorzystania konia w terapii osób z niepełnosprawnościami. Określenie wymagań stawianych koniom terapeutycznym. Zapoznanie ze specyfiką funkcjonowania ośrodka hipoterapeutycznego.

Treści merytoryczne: definicja hipoterapii. Historia hipoterapii i jej rozwój. Terapeutyczne cele hipoterapii, jej specyfika oraz formy. Wskazania i przeciwwskazania do hipoterapii. Warunki utrzymania i pielęgnacja koni terapeutycznych. Wybór konia do pracy w hipoterapii. Racjonalne użytkowanie koni w hipoterapii. Sprzęt stosowany w zajęciach hipoterapeutycznych. Organizacja zajęć hipoterapeutycznych. Zasady bezpieczeństwa podczas zajęć hipoterapii. Kształtowanie postawy pacjenta podczas zajęć hipoterapii. Hipoterapia w rehabilitacji osób z niepełnosprawnością ruchową. Hipoterapia w rehabilitacji osób z niepełnosprawnością intelektualną. Jeździectwo rekreacyjne i sportowe osób z niepełnosprawnościami. Dobór konia do pacjenta. Gry i zabawy w hipoterapii. Organizacja ośrodka hipoterapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): definicję hipoterapii i jej specyfikę, formy oraz zakres oddziaływania; znaczenie konia w hipoterapii; zasady bezpieczeństwa oraz kwestie dobrostanu koni obowiązujące podczas hipoterapii oraz ogólne zasady pracy z osobami z niepełnosprawnościami.

Umiejętności (potrafi): dobierać i poprawnie użytkować konia w hipoterapii; brać udział i pomagać w zajęciach hipoterapii dbając o zasady bezpieczeństwa.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy z osobami z niepełnosprawnościami i ma świadomość korzyści jakie daje hipoterapia i możliwości wykorzystania w tym celu koni; dbałości o zachowanie dobrostanu koni oraz bezpieczeństwa pacjentów korzystających z hipoterapii postępując zgodnie z zasadami etyki; współpracy z innymi osobami w ramach hipoterapii mając świadomość specyfiki tego rodzaju terapii.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

8. Edukacja i terapia wspomagająca z udziałem psa (Blok D)

Cel kształcenia: sprecyzowanie istoty pracy z udziałem psa. Ukazanie korzyści wynikających z kontaktu różnych grup odbiorców ze zwierzętami. Zapoznanie z podstawową wiedzą na temat istoty oraz zasad edukacji i terapii wspomagającej z udziałem psa oraz możliwościami ich praktycznego zastosowania w szpitalach, domach opieki, placówkach oświatowych i innych.

Treści merytoryczne: wprowadzenie w problematykę pracy psychopedagogicznej z udziałem psa. Terminologia i charakterystyka różnych form zajęć, m.in. Animal Assisted Intervention (AAI), Animal Assisted Therapy (AAT), Animal Assisted Activity (AAA), Animal Assisted Education (AAE). Korzyści terapeutyczne podczas zajęć z udziałem zwierząt. Psy asystujące, „terapeutyczne” i towarzyszące w rehabilitacji i codziennym życiu osób w różnym wieku, w tym z niepełnosprawnością. Zasady konstruowania i realizacji programów dogo/kynoterapeutycznych. Planowanie i prowadzenie zajęć z udziałem psa. Wybór psa terapeutycznego. Dobrostan psa pracującego w dogoterapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy psychologicznych aspektów interakcji człowiek-zwierzę (Human-Animal Bond); rolę towarzystwa zwierząt w rozwoju społecznym, emocjonalnym oraz w stanach chorobowych; możliwości rehabilitacyjne, edukacyjne z udziałem zwierząt; tradycyjne i nowe teorie, nurty, metody, narzędzia oraz techniki wykorzystywane w pracy edukacyjnej, wychowawczej, opiekuńczej i terapeutycznej oraz możliwości jej wspomagania zajęciami z udziałem zwierząt i na ich temat; regulacje prawne i organizacyjne oraz zasady etyki

w zakresie utrzymywania i użytkowania zwierząt, a także podstawowe zasady i reguły obowiązujące w relacjach międzyludzkich.

Umiejętności (potrafi): opracować działania (edukacyjne, profilaktyczne) z udziałem psa; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać profesjonalne umiejętności; korzystając z różnych źródeł oraz w oparciu o posiadaną wiedzę oraz umiejętności, zaplanować i zrealizować działania/zajęcia z udziałem zwierząt, dostosowane do potrzeb osób w nich uczestniczących; ocenić w zakresie podstawowym prawidłowość funkcjonowania poznawczego, społeczno-emocjonalnego człowieka.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania sensu, wartości i potrzeby podejmowania działań z udziałem zwierząt w środowisku społecznym; uczestnictwa w formacjach realizujących działania psychopedagogiczne z udziałem psa; dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób, z którymi podejmuje współpracę, a także rozstrzygania podstawowych dylematów natury moralnej oraz etycznej (profesjonalizm, etyka zawodowa, dobrostan zwierząt).

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

9. Użytkowanie zaprzęgowe koni (Blok C)

Cel kształcenia: przekazanie podstawowej wiedzy i nabycie podstawowych umiejętności z zakresu planowania i przeprowadzania procesu oprzęgania i późniejszego użytkowania koni zaprzęgowych oraz treningu koni zaprzęgowych. Poznanie i opanowanie umiejętności niezbędnych do prawidłowej, szeroko rozumianej pielęgnacji koni zaprzęgowych.

Treści merytoryczne: charakterystyka różnych form użytkowania zaprzęgowego koni oraz cech interierowych i eksterierowych koni predysponowanych do tego typu użytkowania. Cele i metody oprzęgania koni i ich późniejszego użytkowania, a także specyfika pielęgnacji i problemy zdrowotne koni zaprzęgowych. Zasady treningu młodych koni zaprzęgowych, a także koni będących w treningu sportowym. Poznanie szeregu zabiegów pielęgnacyjno-regeneracyjnych wpływających na dobrostan koni i wydłużających okres eksploatacji koni zaprzęgowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody pracy z końmi podczas użytkowania zaprzęgowego koni wspomagającego zajęcia wychowawcze, opiekuńcze; przeznaczenie sprzętu używanego przy obsłudze koni wykorzystywanych w rekreacji.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się podstawowym sprzętem niezbędnym w obsłudze koni podczas zajęć prowadzonych z ich udziałem, wykorzystując zdobytą wiedzę; w oparciu o posiadaną wiedzę oraz umiejętności zaplanować i zrealizować zajęcia z udziałem zwierząt dostosowane do potrzeb osób w nich uczestniczących; ocenić przydatność i skutki zaproponowanych przez siebie działań związanych ze swoją działalnością.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego dokształcania i podnoszenia kwalifikacji w zakresie użytkowania koni zaprzęgowych optymalnego dla ich zdrowia; samodzielnego (lub w zespole) przeprowadzenia procesu oprzęgania i późniejszego użytkowania zaprzęgowego koni; postępowania zgodnie z kodeksem postępowania z koniem.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

10. Zwierzęta użytkowe w rekreacji, edukacji i wspomaganiu terapii (Blok D)

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawową wiedzą z zakresu hodowli zwierząt gospodarskich hodowanych w Polsce. Nabycie umiejętności wykorzystania zwierząt użytkowych i ich różnych form użytkowania w rekreacji, edukacji i wspomaganiu terapii. Uświadczenie korzyści społecznych wynikających z możliwości wykorzystania zwierząt użytkowych w rekreacji, edukacji i terapii.

Treści merytoryczne: stan i organizacja hodowli zwierząt gospodarskich w Polsce (akty prawne, związki hodowców). Zasady bezpieczeństwa zwierząt i ludzi w budynkach, poza budynkami i w transporcie. Cechy koni warunkujące ich przydatność użytkową. Wybrane rasy koni hodowane w Polsce przydatne w rekreacji i wspomaganiu terapii. Możliwości użycia pszczoły miodnej w agroturystyce, edukacji i wspomaganiu terapii. Pszczoły jako

klimatyzatory pomieszczeń rehabilitacyjnych. Rola owiec i kóz w życiu człowieka. Pozyskiwanie wysokiej jakości produktów od owiec i kóz. Wełna i jej właściwości terapeutyczne. Pochodzenie świni domowej. Proces udomowienia świń. Podstawy behawioru świni domowej. Chów amatorski i alternatywne sposoby wykorzystania świni domowej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane gatunki i rasy zwierząt użytkowych przydatnych do rekreacji, edukacji i terapii; zachowania zwierząt oraz ograniczenia i zagrożenia wynikające z różnych form ich użytkowania; metody wykorzystywane w pracy edukacyjnej i terapeutycznej wspomaganych zajęciami z udziałem zwierząt.

Umiejętności (potrafi): hodować i użytkować zwierzęta wykorzystywane do rekreacji, edukacji i terapii; interpretować podstawowe zachowania zwierząt użytkowych w różnych warunkach środowiska; zaplanować i zrealizować zajęcia z udziałem zwierząt, wykorzystując do tego podstawowy sprzęt niezbędny w ich obsłudze.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): systematycznej aktualizacji wiedzy i jej praktycznego zastosowania; perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

11. Szkolenie koni do hipoterapii (Blok E)

Cel kształcenia: poznanie metod przygotowania i treningu koni hipoterapeutycznych. Zdobycie umiejętności doboru i przygotowania koni do pracy w hipoterapii oraz ich racjonalnego użytkowania.

Treści merytoryczne: zasady użytkowania koni w hipoterapii. Ocena i wybór konia do hipoterapii. Klasyczne metody treningu koni w szkoleniu koni hipoterapeutycznych. Naturalne metody treningu koni w szkoleniu koni hipoterapeutycznych. Imprinting. Habitacja koni jako niezbędny element treningu koni hipoterapeutycznych. Obciążenia koni w hipoterapii i możliwości przeciwdziałania ich negatywnym skutkom. Plan pracy z koniem wdrażanym do hipoterapii. Zajeżdżanie i trening konia metodami klasycznymi. Zajeżdżanie i trening konia metodami naturalnymi.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady oceny i wyboru koni do pracy w hipoterapii; różne metody treningu wykorzystywane w szkoleniu koni hipoterapeutycznych.

Umiejętności (potrafi): ocenić i wybrać odpowiedniego konia do pracy w hipoterapii oraz zaplanować jego szkolenie; przygotować konia do pracy w hipoterapii; użytkować konia w hipoterapii dbając o jego dobrostan i przestrzegając zasad bezpieczeństwa.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania dobrostanu koni oraz bezpieczeństwa podczas szkolenia koni i zajęć hipoterapii; współpracy z innymi osobami w ramach treningu koni i zajęć hipoterapii.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

12. Trening i szkolenie psów (Blok E)

Cel kształcenia: poznanie zasad treningu i szkolenia psów oraz przygotowanie ich do pracy w terapii, edukacji i rekreacji.

Treści merytoryczne: charakterystyka biologiczna i specyfika typów użytkowych i ras psów. Etapy rozwoju osobniczego psa. Kryteria wyboru psa do konkretnych celów: terapeutycznych i edukacyjnych i rekreacyjnych. Zasady i metody pracy z psami wykorzystywanymi przez ludzi w celach edukacyjnych, terapeutycznych i rekreacyjnych. Zasady przygotowania psów do pełnienia określonych ról, w kontekście ich predyspozycji gatunkowych i rasowych, z zachowaniem dobrostanu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): typy i rasy psów użytkowanych w różnych celach; kryteria wyboru psa do konkretnych celów; przeznaczenie podstawowego sprzętu wykorzystywanego w szkoleniu psów.

Umiejętności (potrafi): na podstawie zachowania psa dobrać odpowiednią metodę szkolenia; przeprowadzić podstawowe szkolenie służące przygotowaniu psa do odpowiednich zadań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu; wykazywania postawy proekologicznej i wzięcia odpowiedzialności za otaczający go świat ożywiony.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

13. Dog training (Blok E)

Cel kształcenia: poznanie zasad treningu i szkolenia psów oraz przygotowanie ich do pracy w terapii, edukacji i rekreacji.

Treści merytoryczne: charakterystyka biologiczna i specyfika typów użytkowych i ras psów. Etapy rozwoju osobniczego psa. Kryteria wyboru psa do konkretnych celów: terapeutycznych i edukacyjnych i rekreacyjnych. Zasady i metody pracy z psami wykorzystywanymi przez ludzi w celach edukacyjnych, terapeutycznych i rekreacyjnych. Zasady przygotowania psów do pełnienia określonych ról, w kontekście ich predyspozycji gatunkowych i rasowych, z zachowaniem dobrostanu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): typy i rasy psów użytkowanych w różnych celach; kryteria wyboru psa do konkretnych celów; przeznaczenie podstawowego sprzętu wykorzystywanego w szkoleniu psów.

Umiejętności (potrafi): na podstawie zachowania psa dobrać odpowiednią metodę szkolenia; przeprowadzić podstawowe szkolenie służące przygotowaniu psa do odpowiednich zadań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu; wykazywania postawy proekologicznej i wzięcia odpowiedzialności za otaczający go świat ożywiony.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

14. Doskonalenie umiejętności jeździeckich niezbędnych w hipoterapii (Blok I)

Cel kształcenia: określenie parametrów eksterierowych i interierowych koni rekreacyjnych. Doskonalenie umiejętności jeździeckich oraz poznanie metodyki szkolenia w tym zakresie.

Treści merytoryczne: zasady BHP podczas pracy w stajni oraz użytkowania koni. Charakterystyka koni używanych w szeroko pojętym jeździectwie i hipoterapii. Dobór koni i sprzętu jeździeckiego w zależności od prowadzonej działalności rekreacyjnej. Nauka i doskonalenie umiejętności jeździeckich.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): przeznaczenie sprzętu używanego przy obsłudze koni wykorzystywanych w rekreacji (wołyżerka, jazda konna); podstawowe zasady kształtowania dobrostanu zwierząt wykorzystywanych w hipoterapii.

Umiejętności (potrafi): zaplanować, zademonstrować i przeprowadzić szkolenia osoby uczącej się jeździć konno lub biorącej udział w zajęciach hipoterapii, a także ocenić jego efekty.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego podnoszenia swojej wiedzy i umiejętności jeździeckich.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

15. Podstawy hipoterapii (Blok I)

Cel kształcenia: poznanie specyfiki hipoterapii oraz zasad i możliwości wykorzystania konia w terapii osób z niepełnosprawnościami. Określenie wymagań stawianych koniom do hipoterapii. Nauka prawidłowego przygotowania i wykorzystania konia w hipoterapii. Zapoznanie ze specyfiką funkcjonowania ośrodka hipoterapeutycznego.

Treści merytoryczne: historia hipoterapii i jej rozwój. Terapeutyczne cele hipoterapii i jej specyfika oraz formy. Wskazania i przeciwwskazania do hipoterapii. Warunki utrzymania, użytkowania i pielęgnacja koni hipoterapeutycznych. Wybór i przygotowanie konia do pracy w hipoterapii. Metodyka prowadzenia zajęć hipoterapeutycznych. Hipoterapia w rehabilitacji

osób z niepełnosprawnością ruchową i intelektualną. Jeździectwo rekreacyjne i sportowe osób z niepełnosprawnościami. Gry i zabawy w hipoterapii. Funkcjonowanie ośrodka hipoterapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): hipoterapię i określa jej specyfikę, formy oraz zakres oddziaływania; znaczenie konia w hipoterapii i charakteryzuje jego najważniejsze cechy; zasady bezpieczeństwa oraz kwestie dobrostanu koni obowiązujące podczas hipoterapii oraz ogólne zasady pracy z osobami z niepełnosprawnościami.

Umiejętności (potrafi): dobierać i poprawnie użytkować konia w hipoterapii; brać udział i pomagać w zajęciach hipoterapii dbając o zasady bezpieczeństwa.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy z osobami z niepełnosprawnościami i ma świadomość korzyści jakie daje im hipoterapia i możliwości wykorzystania w tym celu koni; dbałości o zachowanie dobrostanu koni oraz bezpieczeństwa pacjentów korzystających z hipoterapii postępując zgodnie z zasadami etyki; współpracy z innymi osobami w ramach hipoterapii mając świadomość specyfiki tego rodzaju terapii.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

16. Turystyczne i rekreacyjne użytkowanie koni (Blok I)

Cel kształcenia: poznanie zasad BHP podczas pracy w stajni oraz użytkowania koni. Poznanie specyfiki różnych form użytkowania koni. Określenie wymagań stawianych koniom użytkowanym w turystyce i rekreacji. Ocena eksterieru i interieru użytkowanych koni. Założenia pracy z młodym koniem. Nabycie podstawowych umiejętności jeździeckich.

Treści merytoryczne: pochodzenie i udomowienie koni. Zasady BHP podczas pracy w stajni oraz użytkowania koni. Rasy koni użytkowanych w turystyce i rekreacji. Wychów koni różnych grup wiekowych. Infrastruktura budynków stajennych i obiektów przystajennych niezbędnych do prowadzenia turystyki konnej. Trening kontra dobrostan koni. Rekreacja konna – szanse zdobycia zawodu i pracy. Podstawowe wiadomości dotyczące zdrowia koni – zapobieganie chorobom, rozpoznawanie objawów chorób, działanie przed przybyciem lekarza weterynarii. Pielęgnacja pośrednia i bezpośrednia koni. Zasady prowadzenia jazdy konnej na ujeżdżalni i w terenie. Teoria jazdy konnej w praktyce. Wpływ użytkowania koni na kondycję i zdrowie człowieka. Dobrostan koni w różnych kierunkach ich użytkowania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): definicję użytkowania koni i określa jego specyfikę, formy oraz zakres oddziaływania; znaczenie konia i charakteryzuje jego najważniejsze cechy; zasady bezpieczeństwa, zagadnienia związane z profilaktyką zootechniczną oraz dobrostanem koni obowiązujące podczas ich użytkowania oraz ogólne zasady pracy osób jeżdżących konno; możliwość spędzania czasu z uwzględnieniem użytkowania koni; tradycyjne i nowe metody, techniki, narzędzia wykorzystywane w pracy ze zwierzętami.

Umiejętności (potrafi): dobierać, przygotowywać i poprawnie wykorzystywać konia, stosując obowiązujące zasady bezpieczeństwa; ocenić konia, a następnie przygotować pokaz na wskazany temat.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykazywania dbałości o zachowanie dobrostanu koni oraz bezpieczeństwa klientów korzystających z usług ośrodków jeździeckich; ciągłego podnoszenia wiedzy z zakresu użytkowania koni, dzięki której lepiej będzie rozumieć skutki własnej działalności w zakresie hodowli i użytkowania koni.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

17. Zajęcia edukacyjne i terapeutyczne z udziałem psa (Blok I)

Cel kształcenia: sprecyzowanie istoty pracy psychopedagogicznej z udziałem psa, ukazanie korzyści wynikających z kontaktu różnych grup odbiorców ze zwierzętami. Zapoznanie z podstawową wiedzą na temat istoty oraz zasad edukacji i terapii wspomagającej z udziałem psa oraz możliwościami ich praktycznego zastosowania w szpitalach, domach opieki, placówkach oświatowych i innych. Planowanie i prowadzenie zajęć z udziałem psa. Dobrostan psa pracującego.

Treści merytoryczne: wprowadzenie w problematykę pracy psychopedagogicznej z udziałem psa. Terminologia i metodologiczna charakterystyka różnych rodzajów zajęć z udziałem psa. Wpływ terapeutyczny zwierząt na człowieka. Psy asystujące, „terapeutyczne” i towarzyszące w rehabilitacji i codziennym życiu osób w różnym wieku w tym z niepełnosprawnością. Organizacja zajęć. Dobrostan psa pracującego w dogoterapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy psychologicznych aspektów interakcji człowiek-zwierzę (Human-Animal Bond); rolę towarzystwa zwierząt w rozwoju społecznym, emocjonalnym oraz w stanach chorobowych; możliwości rehabilitacyjne, edukacyjne i z udziałem zwierząt, tradycyjne i nowe teorie, nurty, metody, narzędzia oraz techniki wykorzystywane w pracy edukacyjnej, wychowawczej, opiekuńczej i terapeutycznej oraz możliwości jej wspomagania zajęciami z udziałem zwierząt i na ich temat; regulacje prawne i organizacyjne oraz zasady etyki w zakresie utrzymywania i użytkowania zwierząt, a także podstawowe zasady i reguły obowiązujące w relacjach międzyludzkich.

Umiejętności (potrafi): opracować działania (edukacyjne, profilaktyczne) z udziałem psa; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać swoje profesjonalne umiejętności, korzystając z różnych źródeł oraz w oparciu o posiadaną wiedzę oraz umiejętności, zaplanować i zrealizować działania/zajęcia z udziałem zwierząt, dostosowane do potrzeb osób w nich uczestniczących; ocenić, w zakresie podstawowym, prawidłowość funkcjonowania poznawczego, społeczno-emocjonalnego człowieka.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania sensu, wartości i potrzeby podejmowania działań z udziałem zwierząt w środowisku społecznym; uczestnictwa w formacjach realizujących działania psychopedagogiczne z udziałem psa; dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób, z którymi podejmuje współpracę, a także rozstrzygania podstawowych dylematów natury moralnej oraz etycznej (profesjonalizm, etyka zawodowa, dobrostan zwierząt).

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

18. Podstawy wykorzystania zwierząt amatorskich w rekreacji, edukacji i wspomaganiu terapii (Blok I)

Cel kształcenia: zapoznanie z możliwościami i formami wykorzystania wybranych gatunków zwierząt amatorskich i towarzyszących w rekreacji, edukacji oraz wspomaganiu terapii.

Treści merytoryczne: ogólne zasady prowadzenia rekreacji, edukacji oraz wspomagania terapii z udziałem różnych gatunków zwierząt amatorskich i towarzyszących, takich jak: psy, koty, króliki, tchórzofretki, drobne gryzonie, ptaki ozdobne i śpiewające, płazy, gady i bezkręgowce. Dogoterapia, felinoterapia. Zasady wyboru i przygotowania zwierząt do różnych form rekreacji, edukacji oraz terapii. Forma wspomagania terapii tzw. „visiting pets”.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): możliwości wykorzystania różnych gatunków zwierząt amatorskich i towarzyszących w pracy edukacyjnej, wychowawczej, opiekuńczej i terapeutycznej; zasady prowadzenia rekreacji, edukacji oraz wspomagania terapii z udziałem różnych gatunków zwierząt amatorskich i towarzyszących oraz wyboru zwierząt do zooterapii.

Umiejętności (potrafi): zastosować w praktyce sprzęt i urządzenia niezbędne do obsługi zwierząt podczas procesu hodowlanego, a także zajęć prowadzonych z ich udziałem; w oparciu o posiadaną wiedzę, zaplanować i zrealizować zajęcia rekreacyjne lub terapeutyczne z udziałem zwierząt amatorskich i towarzyszących, dostosowane do potrzeb osób w nich uczestniczących.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przestrzegania podstawowych zasad bezpieczeństwa i higieny pracy ze zwierzętami; podjęcia odpowiedzialności za skutki prowadzonej działalności.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

19. Sport i rekreacja z udziałem zwierząt (Blok I)

Cel kształcenia: zapoznanie z użytkowaniem wybranych gatunków zwierząt w sporcie i rekreacji ruchowej.

Treści merytoryczne: zasady treningu i szkolenia zwierząt – oddziaływanie człowieka na postępy w szkoleniu. Zasady rozgrywania różnych konkurencji sportowych z udziałem zwierząt. Typy użytkowe koni oraz wzorce wybranych ras. Właściwy dobór koni i sprzętu jeździeckiego w zależności od prowadzonej działalności. Przygotowanie młodego konia do różnych kierunków użytkowania. Zasady prowadzenia jazdy konnej na ujeżdżalni i w terenie. Gry i zabawy z udziałem koni. Użytkowanie wierzchowe i zaprzęgowe. Dyscypliny jeździeckie i zasady ich rozgrywania. Wprowadzenie elementów treningu węchowego i szkoleń kierunkowych psów. Wybrane psie sporty. Użytkowanie zwierząt amatorskich. Pielęgnacja i przygotowanie zwierząt do pokazów, zawodów, transportu. Pojęcie dobrostanu w aspekcie użytkowania zwierząt w sporcie i rekreacji. Uwrażliwienie ludzi zajmujących się sportem i rekreacją zwierząt na zagadnienia dobrostanu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): użytkowanie zwierząt i określa jego specyfikę, formy oraz zakres oddziaływania; znaczenie wybranych gatunków zwierząt i charakteryzuje ich najważniejsze cechy; zasady bezpieczeństwa, zagadnienia związane z profilaktyką zootechniczną oraz dobrostanem zwierząt obowiązujące podczas ich użytkowania oraz ogólne zasady pracy osób ze zwierzętami; możliwości spędzania czasu z uwzględnieniem użytkowania wybranych gatunków zwierząt; tradycyjne i nowe metody, techniki, narzędzia wykorzystywane w pracy ze zwierzętami.

Umiejętności (potrafi): dobierać, przygotowywać i poprawnie wykorzystywać zwierzęta, stosując obowiązujące zasady bezpieczeństwa; wybierać i oceniać wybrany gatunek zwierzęcia, a następnie przygotować pokaz z wykorzystaniem zdobytej wiedzy; proponować odpowiedni sposób użytkowania zwierzęcia dla wybranej osoby uwzględniając jego możliwości psychofizyczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykazywania dbałości o zachowanie dobrostanu zwierząt oraz bezpieczeństwa osób korzystających z usług ośrodków rekreacyjnych i sportowych; ciągłego podnoszenie swojej wiedzy z zakresu użytkowania zwierząt, dzięki której lepiej będzie rozumieć skutki własnej działalności w zakresie ich użytkowania.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

20. Podstawy wykorzystania zwierząt użytkowych w rekreacji, edukacji i wspomaganiu terapii (Blok II)

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawową wiedzą z zakresu hodowli zwierząt gospodarskich hodowanych w Polsce. Nabycie umiejętności wykorzystania zwierząt użytkowych i ich różnych form użytkowania w rekreacji, edukacji i wspomaganiu terapii. Uświadomienie korzyści społecznych wynikających z możliwości wykorzystania zwierząt użytkowych w rekreacji, edukacji i terapii.

Treści merytoryczne: Stan i organizacja hodowli zwierząt gospodarskich w Polsce (akty prawne, związki hodowców). Zasady bezpieczeństwa zwierząt i ludzi w budynkach, poza budynkami i w transporcie. Cechy koni warunkujące ich przydatność użytkową. Wybrane rasy koni hodowane w Polsce przydatne w rekreacji i wspomaganiu terapii. Możliwości użycia pszczoły miodnej w agroturystyce, edukacji i wspomaganiu terapii. Pszczoły jako klimatyzatory pomieszczeń rehabilitacyjnych. Rola owiec i kóz w życiu człowieka. Pozyskiwanie wysokiej jakości produktów od owiec i kóz. Wełna i jej właściwości terapeutyczne. Pochodzenie świni domowej. Proces udomowienia świń. Podstawy behawioru świni domowej. Chów amatorski i alternatywne sposoby wykorzystania świni domowej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane gatunki i rasy zwierząt użytkowych przydatnych do rekreacji, edukacji i terapii; zachowania zwierząt oraz ograniczenia i zagrożenia wynikające z różnych form ich użytkowania; metody wykorzystywane w pracach edukacyjnej i terapeutycznej wspomaganych zajęciami z udziałem zwierząt.

Umiejętności (potrafi): hodować i użytkować zwierzęta wykorzystywane do rekreacji, edukacji i terapii. Interpretować podstawowe zachowania zwierząt użytkowych w różnych

warunkach środowiska. Zaplanować i zrealizować zajęcia z udziałem zwierząt, wykorzystując do tego podstawowy sprzęt niezbędny w ich obsłudze.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): systematycznej aktualizacji wiedzy i jej praktycznego zastosowania; perspektywicznego myślenia w kontekście studiowanego kierunku.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

21. Apiterapia (Blok II)

Cel kształcenia: zapoznanie z produktami pasiecznymi i pszczelimi oraz możliwością ich wykorzystania.

Treści merytoryczne: budowa i zastosowanie podstawowych maszyn, urządzeń oraz obiektów technologicznych wykorzystywanych do pozyskania i przetwarzania produktów pasiecznych. Warunki pozyskiwania produktów pasiecznych. Normy obowiązujące w obrocie produktami pasiecznymi. Zmiany fizyko-chemiczne zachodzące podczas przechowywania produktów pszczelich. Możliwości wykorzystania produktów pasiecznych w celach medycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): mechanizmy podstawowych procesów fizjologicznych pszczół; budowę i zastosowanie podstawowych maszyn, urządzeń oraz obiektów technologicznych wykorzystywanych do pozyskania i przetwarzania produktów pasiecznych; podstawowe zasady higieny obowiązujące przy pracy z produktami pasiecznymi.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać podstawowe metody i techniki laboratoryjne w ocenie jakości produktów pszczelich; posługiwać się podstawowymi przyrządami pomiarowymi urządzeniami i maszynami stosowanymi przy pozyskiwaniu i przetwarzaniu produktów pasiecznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dostrzegania i rozstrzygania podstawowych dylematów natury genetycznej, hodowlanej, produkcyjnej, środowiskowej i ekonomicznej związanych z wykorzystaniem produktów pasiecznych; ciągłego podnoszenia kwalifikacji; przestrzegania zasad higieny, etyki zawodowej oraz bezpieczeństwa pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

22. Akwarystyka (Blok II)

Cel kształcenia: pogłębienie ogólnej wiedzy z zakresu biologii wybranych gatunków ryb hodowanych w warunkach akwariowych: parametry wody do hodowli, wygląd wybranych gatunków, ciekawe zachowania rozrodcze, opieka nad potomstwem, odżywianie i zdobywanie pokarmu. Zakładanie akwariów słodkowodnych i morskich.

Treści merytoryczne: historia akwarystyki – na Świecie, w Europie i Polsce. Podstawy konstrukcji zbiorników słodkowodnych, morskich, hodowlanych i dekoracyjnych. Sprzęt niezbędny do prawidłowego funkcjonowania akwariów. Najczęściej hodowane w akwariach rośliny wodne oraz sposoby ich pielęgnacji. Gatunki ryb pomocne w leczeniu chorób skóry (łuszczycy). Biologia najczęściej hodowanych ryb ozdobnych. Żywienie ryb. Rozpoznawanie i leczenie najczęściej spotykanych u ryb chorób oraz sposoby im zapobiegania. Równowaga biologiczna w akwariach hodowlanych i dekoracyjnych ze szczególnym uwzględnieniem akwariów holenderskich. Podstawy akwarystyki morskiej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): przeznaczenie podstawowego sprzętu i obiektów, niezbędnych w utrzymaniu i obsłudze zwierząt oraz podczas zajęć z ich udziałem.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się podstawowym sprzętem niezbędnym w obsłudze ryb oraz podczas zajęć prowadzonych z ich udziałem; w oparciu o posiadaną wiedzę oraz umiejętności, zaplanować i zrealizować działania/zajęcia z udziałem ryb, dostosowane do potrzeb osób w nich uczestniczących; ocenić przydatność, skutki i możliwości wdrożenia standardowych oraz zaproponowanych przez siebie działań o różnym poziomie złożoności (metody, procedury, dobre praktyki, systemy, procesy, technologie i in.); uczyć się przez całe

życie, w związku z postępem w nauce i technice oraz zmieniającymi się potrzebami rynku pracy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przestrzegania zasad higieny i bezpieczeństwa pracy oraz odpowiedzialności za skutki prowadzonej działalności; prezentowania perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

23. Terrarystyka (Blok II)

Cel kształcenia: przekazanie treści dotyczących zasad prowadzenia hodowli terrarystycznych wybranych gatunków gadów, płazów oraz bezkręgowców.

Treści merytoryczne: biologia, zasady chowu i hodowli wybranych gatunków gadów: węży, jaszczurek, żółwi, płazów ogoniastych i bezogoniastych, mięczaków – ślimaków oraz owadów. Zasady prowadzenia hodowli z zachowaniem dobrostanu. Planowanie, konstruowanie oraz aranżacja terrariów różnych typów, przeznaczonych dla wybranych gatunków. Zasady prowadzenia terrariów specjalistycznych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia dotyczące podstawowego wyposażenia terrariów i pomieszczeń niezbędnych do utrzymania zwierząt w warunkach dobrostanu oraz postępowania z nimi podczas zajęć z ich udziałem; podstawowe zagadnienia z zakresu dobrostanu, higieny i profilaktyki podczas prowadzenia hodowli zwierząt terrarystycznych.

Umiejętności (potrafi): zastosować w praktyce sprzęt i urządzenia terrarystyczne niezbędne do obsługi zwierząt podczas procesu hodowlanego, a także zajęć prowadzonych z ich udziałem.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przestrzegania zasad higieny i bezpieczeństwa pracy ze zwierzętami jadowitymi; ponoszenia odpowiedzialności za skutki prowadzonej działalności.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

24. Rehabilitacja zwierząt (Blok III)

Cel kształcenia: przekazanie najnowszej wiedzy z zakresu fizjoterapii, jako niekonwencjonalnej metody wspomagającej trening i rehabilitację zwierząt oraz nabycie związanych z tym podstawowych umiejętności praktycznych.

Treści merytoryczne: wprowadzenie do fizjoterapii (terminologia, charakterystyka i jej cele). Zasady BHP w pracy ze zwierzęciem przy zabiegach fizjoterapeutycznych. Ćwiczenia praktyczne z anatomii i fizjologii wybranych gatunków zwierząt. Badanie pacjenta przed przystąpieniem do zabiegów. Zajęcia praktyczne z technik masażu poszczególnych partii ciała zwierzęcia (przygotowanie rąk fizjoterapeuty).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zachowanie zwierząt związane bezpośrednio z jego zdrowiem, wpływającym na bezpieczeństwo pracy człowieka; urządzenia wykorzystywane w fizykoterapii zwierząt; budowę anatomiczną wybranych gatunków zwierząt niezbędną w procesie rehabilitacji; podstawowe zagadnienia z higieny i dobrostanu zwierząt niezbędne w procesie rehabilitacji.

Umiejętności (potrafi): analizować a następnie dobierać odpowiednią metodę rehabilitacji wykorzystując posiadaną wiedzę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy z innymi rehabilitantami i pokrewnymi ośrodkami fizjoterapii zwierząt; podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie rehabilitacji zwierząt; współpracy z właścicielem zwierzęcia.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

25. Profilaktyka zdrowotna i pierwsza pomoc zwierzętom (Blok III)

Cel kształcenia: uświadomienie konieczności prowadzenia działań profilaktyki w celu ochrony zdrowia zwierząt oraz zapoznanie z zasadami postępowania przy udzielaniu zwierzętom pierwszej pomocy w nagłych przypadkach.

Treści merytoryczne: zasady bezpiecznego postępowania ze zwierzętami. Definicje stanu zdrowia i choroby. Charakterystyka i rozpoznawanie urazów oraz ogólnych objawów chorób zwierząt. Pierwsza pomoc w najważniejszych schorzeniach zwierząt amatorskich i użytkowych. Działania profilaktyczne. Pielęgnacja zwierząt. Postępowanie przeciwpasożytnicze. Immunoprofilaktyka.

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe urazy i schorzenia oraz działania profilaktyczne podejmowane w celu ochrony zdrowia zwierząt.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać oznaki urazów i chorób zwierząt oraz podjąć odpowiednie kroki udzielając im pierwszej pomocy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przestrzegania zasad higieny i bezpieczeństwa pracy ze zwierzętami.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

26. Animacja w działaniach edukacyjnych i profilaktycznych (Blok IV)

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawową terminologią dotyczącą animacji społeczno-kulturalnej, a także ujęciami i modelami teoretycznymi. Poznanie walorów działalności animacyjnej dla realizacji celów edukacyjnych i profilaktycznych. Zapoznanie się zarówno ze specyfiką projektów, jak również podjęcie refleksji nad własną aktywnością w tym zakresie.

Treści merytoryczne: wprowadzenie do wiedzy o animacji społeczno-kulturowej. Teorie, koncepcje, strategie, poziomy i metody realizacji działań profilaktycznych. Rola animacji w działaniach edukacyjnych i profilaktycznych. Animacja w profilaktyce środowiskowej. Inicjatywy animacyjne w kontekście profilaktyki - przykłady. Kompetencje i umiejętności animatora oraz jego rola, jako katalizatora zmian. Możliwości i ograniczenia realizacji w Polsce działań o charakterze animacyjnym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z zakresu animacji w działaniach profilaktycznych i edukacyjnych (jej ujęć w kontekście nauk humanistycznych i społecznych); podstawowe

pojęcia, teorie i koncepcje działań animacyjnych realizowanych w ramach profilaktyki i edukacji.

Umiejętności (potrafi): nawiązywać kontakty z osobami i instytucjami zainteresowanymi oraz bezpośrednio związanymi z wykorzystaniem interakcji człowieka i zwierzęcia w działalności animacyjnej; zastosować wiedzę i umiejętności z zakresu nauk społecznych i humanistycznych, w analizie i rozwiązywaniu problemów pojawiających się w działaniach animacyjnych; ważne z punktu widzenia pracy z ludźmi oraz zmieniającymi się potrzebami rynku pracy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie i ciągłego podnoszenia swoich kwalifikacji; perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

27. Kompetencje komunikacyjne w pracy animatora (Blok IV)

Cel kształcenia: wyposażenie w podstawy wiedzy i umiejętności w zakresie poprawnego komunikowania się w pracy z drugim człowiekiem.

Treści merytoryczne: mechanizmy spostrzegania interpersonalnego. Nawiązywanie kontaktu; pojęcie, rodzaje, poziomy komunikacji w ujęciu różnych modeli tego procesu. Werbalne i niewerbalne wyrażanie uczuć i emocji. Funkcje aktów niewerbalnych. Rozpoznawanie blokad i zniekształceń komunikacji. Zasady poprawnego komunikowania się w pracy animatora.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia z zakresu komunikacji interpersonalnej; etapy rozwoju umiejętności komunikacyjnych człowieka w aspekcie biologicznym, psychologicznym i społecznym.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się modelami komunikacji w celu interpretacji aktów komunikacyjnych; wykorzystywać umiejętności komunikacyjne w kontakcie z osobą poddaną terapii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): postępowania zgodnie z zasadami etyki zawodowej.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

28. Komunikacja interpersonalna (Blok IV)

Cel kształcenia: przedstawienie psychologicznych czynników warunkujących dobrą komunikację interpersonalną oraz zapoznanie z technikami komunikacyjnymi, które budują wzajemne relacje.

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia związane z komunikacją interpersonalną oraz wybrane elementy skutecznej komunikacji: osobowościowe podstawy komunikacji interpersonalnej, aktywne słuchanie i parafraza, informacja zwrotna, asertywność w interpersonalnej relacji komunikacyjnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): osobowościowe podstawy komunikacji interpersonalnej; bariery w komunikacji; podstawowe techniki komunikacyjne jak aktywne słuchanie, parafraza, informacja zwrotna.

Umiejętności (potrafi): stosować wybrane techniki komunikacyjne adekwatnie do sytuacji interpersonalnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

29. Zdrowotne oddziaływanie produktów pochodzenia zwierzęcego (Blok V)

Cel kształcenia: uzmysłowienie możliwości i kierunków oddziaływania produktów pochodzenia zwierzęcego na organizm człowieka.

Treści merytoryczne: charakterystyka produktów zwierzęcych, ich jakości i wartości odżywczej. Możliwości kształtowania jakości produktów zwierzęcych. Fakty i mity na temat wpływu produktów zwierzęcych na organizm człowieka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane produkty pochodzenia zwierzęcego, ich właściwości i ich możliwe oddziaływanie na organizm człowieka.

Umiejętności (potrafi): opracować i prezentować informacje dotyczące wybranych zagadnień związanych z tematyką zajęć realizowanych w ramach przedmiotu; realizować proste zadania laboratoryjne związane z oceną jakości produktów zwierzęcych; pracować samodzielnie i w grupie, realizując powierzone mu zadania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

30. Zwierzęta w badaniach naukowych (Blok V)

Cel kształcenia: uświadomienie konieczności wykonywania niektórych badań naukowych na zwierzętach laboratoryjnych, przy zachowaniu podstawowych kryteriów dobrostanu. Przekazanie prawnych uregulowań dotyczących badań na zwierzętach.

Treści merytoryczne: zwierzęta w religiach świata. Etyczne i prawne aspekty badań na zwierzętach. Problem odczucia bólu i stresu u zwierząt. Naukowe i pozanaukowe wykorzystanie zwierząt przez człowieka. Lokalna Komisja Etyczna ds. doświadczeń na zwierzętach jako instrument kontroli prowadzonych badań. Działalność laboratoriów wykorzystujących zwierzęta w badaniach naukowych. Alternatywne metody badań na zwierzętach. Praktyczne wykorzystanie metod alternatywnych w badaniach naukowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z zakresu wykorzystania zwierząt w badaniach naukowych zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi oraz możliwości wykorzystania metod alternatywnych; gatunki zwierząt wykorzystywane w badaniach naukowych oraz zasady ich hodowli i chowu.

Umiejętności (potrafi): korzystać z dostępnych źródeł informacji w celu rozwiązania konkretnego problemu; zaprezentować swoje stanowisko z wykorzystaniem różnych form przekazu; ocenić wady i zalety prowadzenia badań na zwierzętach oraz wskazać możliwość ich zastąpienia metodami alternatywnymi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poniesienia odpowiedzialności za dobrostan i prawidłowe wykorzystanie zwierząt w badaniach naukowych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

V. PRAKTYKA

1. Praktyka pedagogiczna

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy na temat systemu edukacji i funkcjonowania placówek edukacyjnych oraz opiekuńczo-wychowawczych. Zdobycie umiejętności planowania i organizowania zajęć edukacyjnych z różnymi grupami dzieci i młodzieży w przedszkolach, szkołach podstawowych, ośrodkach szkolno-wychowawczych, ośrodkach dla osób z niepełnosprawnościami lub placówkach opiekuńczych.

Treści merytoryczne: poznanie bazy lokalowej, organizacji pracy, kadry pedagogicznej oraz dokumentacji prowadzonej w różnych typach przedszkoli, szkół i placówek opiekuńczych. Organizacja pracy w ośrodkach edukacyjnych oraz zapoznanie z metodami pracy z podopiecznymi. Metody komunikacji z podopiecznymi i pedagogami z wykorzystaniem najnowszych technik.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): misję różnych typów przedszkoli i szkół, placówek wspierających rozwój dziecka i udzielających pomocy rodzinie; strukturę i funkcjonowanie systemu edukacji;

problemy organizacyjne i merytoryczne wynikające ze specyfiki działalności różnych placówek edukacyjnych i opiekuńczo-wychowawczych.

Umiejętności (potrafi): obserwować i interpretować zjawiska społeczne w celu zrozumienia relacji panujących wśród uczniów na terenie placówki; analizować i interpretować występujące w grupie sytuacje i problemy wychowawcze; rozwijać umiejętności w zakresie komunikacji interpersonalnej i wykorzystywać je w pracy z podopiecznymi; prezentować własne pomysły związane z planowaniem pracy pedagogicznej; oceniać przydatność stosowanych przez nauczycieli metod pracy, procedur postępowania oraz stosować odpowiednie działania i strategie służące rozwiązywaniu trudności pojawiających się w trakcie trwania praktyk; wspierać rozwój samodzielności uczniów inspirując ich do samodzielnego rozwijania zainteresowań i pasji; współpracować w zespole zarówno podczas prowadzenia zajęć jak też w czasie prac nad tworzeniem konspektów zajęć.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy z instytucjami wspierającymi pracę szkoły w celu stymulowania rozwoju ucznia i udzielania pomocy jego rodzinie; podejmowania różnych działań pedagogicznych służących środowisku społecznemu; przestrzegania zasad etyki zawodowej i wypełniania zobowiązań społecznych; poniesienia odpowiedzialności za swoją pracę.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

2. Praktyka zootechniczna

Cel kształcenia: zapoznanie z organizacją pracy w gospodarstwach, zakładach i przedsiębiorstwach związanych z chowem i hodowlą zwierząt, oraz produkcją roślinną. Poznanie czynników genetyczno-środowiskowych mających wpływ na jakość surowców pochodzenia zwierzęcego. Zdobycie umiejętności praktycznych w zakresie stosowanych technologii produkcji zwierzęcej. Zapoznanie z wymaganą dokumentacją związaną funkcjonowaniem gospodarstwa, zakładu i przedsiębiorstwa.

Treści merytoryczne: specyfika miejsca odbywania praktyki w tym głównie: warunki glebowo-klimatyczne oraz wyposażenie gospodarstwa w środki produkcji (budynki, ciągniki, maszyny rolnicze). Obowiązujące przepisy BHP. Warunki mikroklimatyczne w budynkach (temperatura, wilgotność względna, wentylacja, poziom nasłonecznienia i kubatura). Rozwiązania funkcjonalno-użytkowe budynków inwentarskich (jakość i bezpieczeństwo zastosowanych tam przegród, usytuowanie budynku, wybiegów, okólników i dróg przepędowych oraz dowozu paszy i ściółki, usuwania odchodów, odbioru surowca i usuwania obornika). Behawior zwierząt przynależny danemu gatunkowi. Warunki utrzymania zwierząt w aspekcie wymogów dotyczących głodu, pragnienia, dyskomfortu, urazów, chorób, strachu i stresu. Zabiegi pielęgnacyjne (codzienne i okresowe) oraz sposób działania programu profilaktyki zootechniczno-weterynaryjnej (dezynfekcja, dezynsekcja i deratyzacja w budynkach inwentarskich; opieka weterynaryjna, itd.).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): strukturę organizacyjną i formy zarządzania gospodarstwem/zakładem/przedsiębiorstwem, w którym realizuje praktykę; kierunki działalności gospodarstwa/przedsiębiorstwa/zakładu; zaplecze techniczne oraz technologie, procesy, systemy, techniki i metody stosowane w gospodarstwie/przedsiębiorstwie/zakładzie dopasowane do gatunków zwierząt tam użytkowanych.

Umiejętności (potrafi): wykonać zadania praktyczne związane ze specyfiką działalności gospodarstwa/przedsiębiorstwa/zakładu; dokonać krytycznej analizy technologii, procesów, systemów, technik, metod stosowanych w gospodarstwie/przedsiębiorstwie/zakładzie pod kątem ich innowacyjności, efektywności, a także wpływu na jakość produktu; w oparciu o zdobyte informacje przygotować i opracować sprawozdanie z przebiegu praktyki.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): prezentowania postawy proekologicznej; ciągłego podnoszenia kwalifikacji, umożliwiających rozwój osobisty oraz efektywne wykonywanie zawodu; dostrzegania potrzeb i oczekiwań osób, z którymi podejmuje współpracę, a także rozstrzygania podstawowych dylematów związanych z organizacją oraz prowadzeniem

szeroko rozumianej działalności związanej z produkcją zwierzęcą; przestrzegania zasad etyki zawodowej oraz bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie chowu i hodowli zwierząt oraz produkcji żywności; perspektywicznego i przedsiębiorczego myślenia w kontekście wykorzystania zdobytych informacji i umiejętności w działaniach związanych z przyszłą pracą zawodową.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

3. Praktyka specjalistyczna

Cel kształcenia: nabycie umiejętności zawodowych zgodnych z kierunkiem kształcenia. Poznanie specyfiki pracy w relacji pacjent-zwierzę w ramach hipoterapii, dogoterapii, alpakoterapii czy felinoterapii.

Treści merytoryczne: specyfika miejsca odbywania praktyki. Wyposażenie ośrodka animaloterapii. Obowiązujące przepisy BHP. Zachowanie, potrzeby i możliwości zwierzęcia na którym wykonywany jest zabieg. Czas, rodzaj i możliwości wykonywania zabiegu. Potrzeby osób zakwalifikowanych do animaloterapii, ich możliwości fizyczne i psychiczne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady i skutki kontaktu ze zwierzęciem w aspekcie wspierania procesu leczenia; możliwości terapeutyczne zwierząt; konieczność zapewnienia im dobrostanu.

Umiejętności (potrafi): dbać o komfort pacjentów i zwierząt; wykonywać wszystkie niezbędne czynności przy animaloterapii akceptowane przez pacjenta i zwierzę; określić czas wykonywania zabiegu; dobrać odpowiednią terapię dla pacjentów z różnym spektrum schorzeń; utrzymać regularność zabiegów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): pomocy w nawiązywaniu kontaktu pacjenta ze zwierzęciem i otwierania się ich na świat zewnętrzny; podejmowania działań dających pacjentom poczucie komfortu fizycznego i psychicznego; podjęcia współpracy ze specjalistą danej animaloterapii; przestrzegania zasad higieny i etyki zawodowej, bezpieczeństwa pracy, dbałości o dorobek i tradycje zawodu oraz odpowiedzialności za skutki prowadzonej działalności.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

VI. INNE

1. Etykieta

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi zasadami etykiety.

Treści merytoryczne: podstawowe zagadnienia dotyczące zasad savoir-vivre'u w życiu codziennym (zwroty grzecznościowe, powitania, rozmowa przez telefon, podstawowe zasady etykiety oraz precedencji w miejscach publicznych). Etykieta uniwersytecka (precedencja, tytułowanie, zasady korespondencji). Etykieta biznesowa (dostosowanie ubioru do okoliczności, zasady przedstawiania, przygotowanie się do rozmowy kwalifikacyjnej).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady etykiety.

Umiejętności (potrafi): zachować się odpowiednio w zależności od sytuacji.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

2. Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy

Cel kształcenia: przekazanie podstawowych wiadomości na temat ogólnych zasad postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyn wypadków studentów, zasady udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku, jak również wskazanie potencjalnych zagrożeń, z jakimi mogą zetknąć się studenci.

Treści merytoryczne: regulacje prawne w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. Obowiązujące ustawy, rozporządzenia. Identyfikacja, analiza i ocena zagrożeń dla życia i zdrowia na poszczególnych kierunkach studiów (czynniki niebezpieczne, szkodliwe i uciążliwe). Analiza okoliczności i przyczyn wypadków, omówienie przyczyn wypadków. Ogólne zasady

postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń (np. pożaru). Zasady udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku - apteczka pierwszej pomocy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): ogólne zasady postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyny wypadków, zasady udzielania pierwszej pomocy.

Umiejętności (potrafi): postępować z materiałami niebezpiecznymi i szkodliwymi dla zdrowia, stosować zasady bezpieczeństwa związane z pracą; posługiwać się środkami ochrony indywidualnej i środkami ratunkowymi, w tym udzielić pierwszej pomocy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania ostrożności w postępowaniu z materiałami niebezpiecznymi i szkodliwymi dla zdrowia, przestrzegania zasad BHP przez siebie i swoich kolegów, wykazywania odpowiedzialności za bezpieczeństwo i higienę pracy w swoim otoczeniu, angażowania się w podejmowanie czynności ratunkowych.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

3. Ergonomia

Cel kształcenia: zapoznanie z zasadami ergonomii.

Treści merytoryczne: podstawowe pojęcia i definicje. Ergonomia jako interdyscyplinarna. Główne nurty w ergonomii: ergonomia stanowiska pracy (wysiłek fizyczny na stanowisku pracy, wysiłek psychiczny na stanowisku pracy, dostosowanie antropometryczne stanowiska pracy, materialne środowisko pracy), ergonomia produktu - inżynieria ergonomicznej jakości, ergonomia dla osób starszych i niepełnosprawnych. Ergonomia pracy stojącej i siedzącej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady ergonomii.

Umiejętności (potrafi): dostosować stanowisko pracy do zasad ergonomii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwijania wiedzy na temat ergonomii.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

4. Ochrona własności intelektualnej

Cel kształcenia: zapoznanie z regulacjami w zakresie prawa własności intelektualnej - zasadami, pojęciami, wybranymi procedurami.

Treści merytoryczne: podstawy prawne ochrony własności intelektualnej. Pojęcie własności intelektualnej. Podmioty prawa własności intelektualnej. treść prawa własności intelektualnej - prawa autorskie i pokrewne. Ograniczenia praw autorskich. Dozwolony użytek osobisty i publiczny utworów. Naruszenie praw autorskich (plagiat i piractwo intelektualne).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): ustawowy aparat pojęciowy związany z ochroną prawną własności intelektualnej.

Umiejętności (potrafi): identyfikować i implementować dozwolone pola eksploatacji utworów w toku analizy krytycznej oraz działalności naukowej w środowisku akademickim.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przestrzegania praw własności intelektualnej.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

5. Szkolenie dotyczące ochrony zwierząt

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy zgodnie z ustawą o ochronie zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych lub edukacyjnych.

Treści merytoryczne: podstawy anatomii i fizjologii zwierząt przeznaczonych do wykorzystania lub wykorzystywanych w procedurach. Argumenty za i przeciw wykorzystywaniu zwierząt do celów naukowych lub edukacyjnych. Zasady etyczne postępowania ze zwierzętami. Przygotowanie zwierząt do procedury. Metody i procedury postępowania ze zwierzętami przeznaczonymi do wykorzystania lub wykorzystywanymi w procedurach dostosowane do danego gatunku. Podstawowe rodzaje zachowania zwierząt. Rozpoznawanie właściwych dla poszczególnych gatunków zwierząt przeznaczonych do wykorzystania lub wykorzystywanych w procedurach oznak dystresu, bólu i cierpienia. Znieczulenie i metody uśmierzania bólu.

Wpływ środków anestetycznych i przeciwbólowych na wynik doświadczenia. Metody uśmiercania zwierząt, stosowanie wczesnego i humanitarnego zakończenia procedury. Obowiązujące przepisy krajowe w zakresie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych lub edukacyjnych. Komisje etyczne do spraw doświadczeń na zwierzętach. Zasady bezpieczeństwa i higieny pracy ze zwierzętami przeznaczonymi do wykorzystania lub wykorzystywanymi w procedurach. Chów i hodowla zwierząt przeznaczonych do wykorzystania lub wykorzystywanych w procedurach, z uwzględnieniem biologii gatunku i genetyki. Normy utrzymywania tych zwierząt i sposoby wzbogacania ich środowiska. Codzienna opieka nad zwierzętami. Dbanie o zdrowie i higienę zwierząt. Zasady zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia. Metody alternatywne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody i procedury stosowane w pracy na zwierzętach wykorzystywanych w procedurach.

Umiejętności (potrafi): właściwie obchodzić się ze zwierzętami maksymalnie eliminując stres i ból; rozpoznać oznaki dystresu, bólu i cierpienia; postępować zgodnie z normami BHP.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ponoszenia odpowiedzialności za dobrostan zwierząt; rozstrzygania podstawowych dylematów bioetycznych związanych z pracą na zwierzętach.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.